

PISSARRA

BOLLETÍ INFORMATIU DEL S.T.E.I.

N.º 15 Octubre 78

1 Desembre

Primer congrés del S.T.E.I.

JUAN LLADONET ESCALAS
C/ MIGUEL SANTANDREU 61-5º2a
PALMA DE MALLORCA

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA DE LES ILLES

Miembro de la Unión Confederal
de Sindicatos de Trabajadores
de la Enseñanza (U.C.S.T.E.)

C/. Vinyança, 14 - Ciutat de Mallorca - Tel. 460888

“Pissarra”, nueva etapa

Hoy tenéis en las manos el segundo ejemplar de un nuevo modelo de PISSARRA. Hijo (legítimo) del anterior, es nuestro deseo que sean sus padres todos los trabajadores de la Enseñanza.

Bien, a nuestro Boletín le hemos cambiado la cara y algo más (el cuerpo, claro). En largas sesiones, densas de humo y vapores de cerveza, hemos discutido la función del boletín sindical en la nueva fase, llamémosle “madura”, del STEI. Y así, hablando de la orientación de PISSARRA, hemos acabado reflexionando (a pesar de la cerveza) sobre la función misma del Sindicato.

El Sindicato... órgano de defensa de los intereses económicos, sociales y políticos de los Trabajadores; lugar de convivencia, de intercambio de ideas y experiencias, de análisis conjunto de la realidad; base de elaboración de nuestra estrategia y, en definitiva, de participación en la trama social desde nuestra doble y única, condición de trabajadores asalariados y enseñantes, hacia el avance en la democracia, hacia la hegemonía de los sectores sociales productivos.

Y esa fue nuestra conclusión: si eso es el STEI, eso

habrá de reflejar PISSARRA. Habrá de ser DEMOCRÁTICA y DE CLASE, abierta a las opiniones de todos los trabajadores de la enseñanza, por encontradas que éstas sean; habrá de ser INDEPENDIENTE en su financiación y en su opinión; habrá de ser UNITARISTA, promoviendo el acercamiento de los distintos sectores de la enseñanza, de las distintas opciones sindicales, de los diferentes puntos de vista, de los trabajadores de otros sectores...; habrá de ser SOCIOPOLÍTICA, promoviendo la formación política de los trabajadores de la enseñanza y su participación en el quehacer colectivo. Encima deberá ser actual y, si es posible, divertida. Nada más. Y nada menos.

PISSARRA ha de cubrir, ágil y puntualmente, una doble vertiente: la informativa y la formativa. Porque necesitamos una información veraz, completa y actual hecha por y para los

Trabajadores, y porque necesitamos una formación sindical y política de urgencia que cubra los cueros ideológicos en que nos dejó el sindicalismo vertical de la última dictadura habida.

¿Temas inmediatos a tratar? Más de los que puede abarcar nuestro papel y nuestro tiempo: convenio colectivo, Primer Congreso Sindical del STEI, elecciones sindicales en centros estatales, ley de acción sindical en la empresa, proyecto de Ley de Financiación de la enseñanza obligatoria (subvención), nueva Ley de negociación colectiva, estructuración (dolorosa, por cierto), de la Universidad balear, estatuto de los centros docentes, oposiciones, despidos ideológicos, participación en la consecución de nuestra autonomía, reivindicación de nuestra lengua y cultura...

¿Más? Pues sí. Por si no bastase con todo lo anterior otros acontecimientos de índole general, pero de enorme trascendencia, reclaman urgentemente nuestra atención: un referéndum constitucional, un posible pacto social o sociopolítico unas elecciones municipales (telarañas nos están salien-

do, oiga) y (¿será?, ¿no será?) unas posibles elecciones legislativas a la vuelta de la esquina. Temas todos frente a los cuales tenemos una irrenunciable responsabilidad ciudadana, pero que requieren un especial análisis sindical que nos ayude a tomar, con la libertad que proporciona la información completa y directa, una decisión consecuente con nuestra condición de Trabajadores de la Enseñanza.

¿Qué más puedo decir...? Pues sí, lo de siempre que os animeis a escribir cuanto os plazca, que todo cabrá; escribid sobre vuestras frustraciones diarias, vuestras rabietas de enmudecidos y mal pagados, vuestras ideas sobre un mundo mejor y vuestras sátiras sobre éste. Firmad con vuestro nombre, o con el del vecino (os garantizamos la discreción). Mandadnos, aunque sea, recetas de cocina o curas adelgazantes, o el truco empleado para ganar unas oposiciones. Lo que sea, con tal de no callar.

Contadle cuanto queráis a los compañeros en PISSARRA, vuestro “Sindicato de Papel”. Os esperamos.

UNO-CINCO

NO AL CHEQUE ESCOLAR PAG. 3

UCSTE: SE REUNIO EL PLENO CONFEDERAL. CONVOCADO EL CONGRESO PAG. 4

¿QUE ES EL PACTO SOCIAL? PAG. 5

A L'OPINIÓ PÚBLICA MALLORQUINA

Sumario

LA DIADA: UNA CONCENTRACIÓ I FORA MANIFESTACIÓ PAG. 6

CARTAS A PISSARRA PAG. 7

¿QUIEN DEFIENDE LA ESCUELA PÚBLICA? PAG. 8

EL PERQUÈ D'UN CONGRÉS PAG. 9

ALTERNATIVA EDUCATIVA PAGS. DE LA 10 A LA 17

ALTERNATIVA SINDICAL PAGS. 18, 19 y 20

AVANT-PROJECTE DE REGLAMENT INTERN DEL STEI PAGS. DE LA 21 A LA 25

ELS ESTATUTS DEL STEI PAGS. DE LA 26 A LA 30

No al cheque escolar

En estos momentos en los que la Constitución ha desplazado a muchos temas de la actualidad y mientras en el Senado ha sido aprobado el artículo referido a la Educación tal y como lo había refrendado el Congreso, casi no se oye hablar de un tema que tiene su importancia y repercusión en el ámbito de la enseñanza: EL CHEQUE ESCOLAR.

Al cheque escolar lo podríamos definir como una financiación de la escuela por el Estado a través de los padres. Teóricamente, los padres reciben cierta cantidad de dinero y después buscan la escuela más idónea según sus ideologías para que les imparta la educación deseada a sus hijos. Hasta aquí esta solución, no experimentada en ninguna parte del mundo, resulta bastante democrática. El Estado pierde parte del control y la gestión sobre la enseñanza que pasa a los padres. El camino hacia la gestión democrática por parte de la comunidad escolar parece quedar abierto. La práctica no nos puede aclarar nada, puesto que no existe.

Pero, si realizamos un análisis de las posturas que se podrán dar en función de la situación social, quizá se nos pueda aclarar algo el panorama.

Los empresarios no podrán ser partidarios del bono escolar si se dan cuenta de que se les va a escapar la gestión del centro; y sólo a condición de no perder ésta, y siempre que se les asegure una subvención para mantenimiento del mismo, lo aceptarán. Más aún, si se les permite cobrar unas tarifas a cambio de ofrecer una mejor calidad en los servicios.

La burguesía y las clases medias altas lo aceptarán porque poseerán suficiente poder económico para hacer frente a los costes suplementarios que supongan una pretendida mejor calidad de la enseñanza y por tener la convicción que sólo los de su clase podrán acceder en las mismas condiciones a los centros privilegiados, continuando el "clasismo" y la discriminación social.

Las clases bajas podrían caer en la trampa y aceptar si no se les informa oportunamente de que con el dinero

bajo el brazo se les seguirían cerrando muchas puertas, unas veces con la excusa de que no había plazas y otras porque no podrían pagar las cantidades adicionales.

Los enseñantes parece que no tienen arte ni parte en este entierro, como tantas otras veces, y sólo convendría a nivel crematístico a los no estatales, siempre que les correspondiese igual retribución que a los estatales, al recibir los padres de sus alumnos la misma cantidad de dinero (postura ilógica, ya que los docentes de la privada son los primeros que no desean contribuir a mantener la actual situación de desigualdades sociales). Además, las reivindicaciones en este sentido deben hacerse obligando a que se cumpla el artículo 124 de la Ley General de Educación.

La enseñanza estatal deberá oponerse rotundamente a que se siga derrochando el dinero de los contribuyentes, mientras no se solucionen los problemas que hace tanto tiempo que tiene planteados y que viene reivindicando año tras año.

Creo que me falta por decir, aunque se haya podido deducir entre líneas, que el cheque escolar tendrá una cuantía calculada sobre un coste medio a nivel nacional y, como podemos suponer, la cantidad estipulada servirá para costear un puesto escolar atendiendo a un estándar educacional mínimo. Para asistir a centros privados cuyo coste exceda del mínimo estipulado, queda claro que los padres deberían abonar el suplemento necesario, y también queda claro que no todos los padres podrían hacerlo. Se habría dado un paso más a la privatización de la enseñanza y se habría cerrado definitivamente la puerta a los económicamente débiles para acceder a una enseñanza de superior calidad.

Concluyo afirmando la creencia de que el cheque escolar servirá para perpetuar el sistema clasista actual de la enseñanza, con lo que creo que queda patente que debemos rechazarlo.

DIÓGENES

STEl, reunión de representantes de centros de enseñanza privada

El día 6 de octubre tuvo lugar una reunión de delegados de enseñanza privada, a las 10 de la mañana, en los locales de la AISS.

Asistieron 47 representantes de 28 centros de Mallorca y de Ibiza.

Presidían los miembros de la Comisión Ejecutiva Gabriel Palmer, Pedro Polo, Alberto Catalán, Juan Antonio Amaya y Francisco Durán.

En primer lugar, tras el estudio hecho por la ejecutiva, se llegó a la conclusión de que, como sindicato de clase, debemos pronunciarnos en cuanto a la Constitución y de que conviene hacerlo de forma afirmativa ya que representa una puerta abierta hacia la consecución de nuestros derechos y libertades. Hubo 37 votos a favor, ninguno en contra y 10 abstenciones.

Alberto Catalán leyó y explicó los 10 puntos elaborados por la Comisión en relación con el Pacto Social.

Pedro Polo habló sobre la problemática lingüística y la conveniencia de atenerse al dictamen de los técnicos en la materia, que se han pronunciado unánimemente por la denominación "lengua catalana". Y que sería oportuno acelerar el proceso de introducción del catalán en las escuelas. Sometida a votación la propuesta de que el STEI manifieste públicamente su adhesión a la denominación "lengua catalana", se aprobó por mayoría.

A continuación habló del convenio, que ya ha sido denunciado, y de la necesidad de empezar cuanto antes las negociaciones. Se propuso, para la comisión negociadora, a Mercedes Romagosa, Alberto Catalán, Francisco Durán, Pedro Polo y Juan Antonio Amaya. Con ningún voto en contra y 2 abstenciones.

Estos nombres serán propuestos a la Asamblea para su ratificación y la

posible inclusión de otros nombres, ya que la lista no está cerrada. También se propondrá a la Asamblea la constitución de la Comisión Asesora.

Polo hizo hincapié en la necesidad de saber con qué fuerza real contamos, puesto que si no cooperamos y no nos solidarizamos todos, poco podremos conseguir. De esto debe hablarse en cada centro, adoptar una postura consecuente, informar de ella a la comisión y COMPROMETERSE a mantenerla. Los negociadores, en realidad, somos todos. Los miembros de la comisión paritaria son nuestros portavoces. Y en ellos depositamos nuestra confianza para que lleven una negociación elástica en beneficio de todos.

Amaya habló sobre la Diada (el 11 de noviembre). El STEI apoya las instituciones y considera necesaria la aceleración de transferencias de competencias y, en primer lugar, los relativos a la enseñanza.

Se aprobó la participación a la Diada con 34 votos a favor, 1 en contra y 7 abstenciones.

CHON

UCSTE: Se reunió el pleno confederal CONVOCADO EL CONGRESO

El Pleno Confederal de la UCSTE se reunió los últimos días de septiembre con la asistencia de todas las Federaciones y Sindicatos miembros (Euskadi, Catalunya, País Valencià, Andalucía, Murcia, Aragón, Madrid, Castilla-León, Castilla-Mancha, Asturias, Rioja y Baleares).

Durante las sesiones del Pleno, se debatió la solicitud de ingreso a la UCSTE del Sindicato Gallego y el de Extremadura, aprobándose en ambos casos. Tan sólo queda, pues, el Sindicato de Canarias por federarse con la UCSTE.

Casi todas las sesiones se dedicaron al estudio de los anteproyectos de ponencias sindicales para el Congreso Confederal, el cual, finalmente quedó convocado para los días 4, 5, 6 y 7 de enero próximo, a pesar del voto negativo de las Illes por

entender que era prematuro celebrarlo en estas fechas, tal como señalábamos en el anterior número de Pissarra.

El procedimiento aprobado para la convocatoria del Congreso es como sigue: Hasta el 16 de octubre como máximo, tiempo para que los Sindicatos correspondientes reciban los textos de las ponencias elaboradas. Del 16 de octubre hasta el 1 de diciembre, elección de Delegados para el Congreso y tiempo máximo para enviar los Sindicatos al organismo correspondiente las ponencias y las enmiendas sobre ellas. Del 1 de diciembre hasta el 16 de diciembre, tiempo máximo para que el organismo encargado mande a los Sindicatos las ponencias con las enmiendas que se acepten y las presentadas.

Quedó encargado el Secretariado Con-

federal como organismo responsable de la convocatoria y de la regulación del reglamento del Congreso, responsabilizándose a una Comisión técnica para la organización práctica del Congreso.

El número de Delegados para el Congreso quedó estipulado en uno por cada cincuenta afiliados, también a pesar del voto en contra de las ILLES por considerar que con este número se encarecía mucho el presupuesto de gastos de viaje (En concreto; proponíamos uno por cada cien afiliados pero la votación nos fue desfavorable).

Las ponencias aprobadas para el Congreso son las siguientes: —Alternativa educativa. —Alternativa sindical. —Ponencia de reivindicaciones y acción sindical. —Organización de la UCSTE (ésta abarca las sub-ponencias de "Estatutos y Reglamento Interno, Organización interna y Financiación").

El sábado por la tarde se reunió el Pleno por sectores de EGB Estatal, de Privada, de Institutos y Universidad, para analizar la situación de cada sector, redactándose unos documentos base para la actuación sindical en el tema de la exclusiva (EGB Estatal) y de la negociación del convenio (Privada).

Quedó fijada la cuota sindical a la UCSTE en 20 ptas. mensuales por afiliado, redactándose también un escrito dirigido a todos los Sindicatos federados sobre el tema económico, en el que se presentaba el presupuesto base para los próximos tres meses, el cual sobrepasa las trescientas cincuenta mil ptas. mensuales.

Finalmente UCSTE sigue denominándose UCSTE ya que salió derrotada la propuesta de utilizar en el futuro las siglas STE, y denominarnos Unión Confederal de STE.

REUNION DE DELEGADOS DE ENSEÑANZA PRIVADA:

El día 6 de octubre, en los locales de la AISS, tuvo lugar una reunión de Representantes de Centro. Asistieron 47 delegados de 30 centros de Mallorca e Ibiza.

Alberto Catalán habló de la Constitución, de que nos afecta como trabajadores y como enseñantes y de la conveniencia de adoptar una postura consecuente. La comisión del STEI recomienda el voto afirmativo, por cuanto representa una puerta abierta hacia la consecución de nuestros derechos y libertades. Sometido a votación, se aprobó que el STEI se pronuncie a favor de la Constitución por 37 votos a favor, 10 abstenciones y ningún voto en contra.

Catalán hizo una valoración pormenorizada del Pacto Social en 10 párrafos que podéis leer en este mismo número.

Pedro Polo habló sobre problemática lingüística, y apuntó la conveniencia de seguir el dictamen de los técnicos en esta materia: filólogos y lingüistas, que se han pronunciado unánimemente en el sentido de que la lengua hablada en Baleares es la catalana en sus variedades dialectales. Votada la aceptación, o no, de este criterio, se aceptó por 32 votos a favor, 3 en contra y 7 abstenciones.

Pedro Polo explicó que el Convenio colectivo está denunciado y que conviene empezar cuanto antes las negociaciones

del convenio provincial como se decidió en asamblea. Es necesario saber con que fuerza real contamos a la hora de negociar, por lo cual debe hablarse de ello en los centros, tomar una postura común y mantenerla a toda costa. Hay que tener en cuenta que el convenio lo negociamos entre todos. Los miembros de la comisión paritaria son únicamente nuestros portavoces. Si somos débiles, no conseguiremos nada.

Como miembro de la comisión paritaria se propusieron los siguientes nombres: Mercedes Romagosa, Alberto Catalán, Francisco Durán, Pedro Polo, Juan Antonio Amaya. Y para la comisión asesora: Francisco Berbell, Miguel Rosselló, Eduardo Vellibre, Antonio Adrover, Catalina Mas, Domingo Martorell, Carmen Oliver. Se aceptaron por mayoría y serán propuestos a la asamblea para su ratificación, y para la posible ampliación de listas.

Amaya informa de la Diada del 11 de noviembre. El STEI apoya las instituciones y la aceleración de traspaso de poderes, en primer lugar los relativos a la enseñanza. Se somete a votación la participación del STEI en la Diada y se aprueba con 34 votos a favor, 1 en contra y 7 abstenciones.

¿Qué es el pacto social?

Ultimamente en todos los medios de difusión, y consecuentemente en la calle, se viene hablando de la posibilidad de unos acuerdos entre las distintas fuerzas políticas y sociales para estabilizar en un plazo más o menos breve la situación económica del país, cuya actual inestabilidad influye directamente en la situación política global.

Intentaremos en este artículo, sin profundizar en exceso, definir los términos que se mencionan sobre acuerdos de este tipo.

Un pacto social es un acuerdo entre distintas fuerzas sociales —representadas por los sindicatos y las organizaciones patronales respectivamente— con el consenso o mediación y correspondiente visto bueno del Gobierno, en el cual

para estabilizar la economía capitalista a corto o medio plazo, se llega a acuerdos puramente salariales, fijando unos topes. Al mismo tiempo se determinarán como contrapartida unos topes al aumento del índice del coste de la vida. Pero esos acuerdos no hacen avanzar a los trabajadores hacia un cambio en la correlación de fuerzas de la sociedad, recortan su participación en el control de las empresas —estatales y privadas—, eluden el problema del paro, cierran la posibilidad de creación de un sector público fuerte en la producción, condición necesaria para que los trabajadores prosigamos nuestro avance hacia una más auténtica democracia.

Por otra parte al participar en dichos acuerdos las fuerzas políticas repre-

sentativas, junto a las antes citadas, las obliga —en caso de que por nuevas elecciones se modifique su presencia en el Gobierno— a que se cumplan en todos los casos los acuerdos totalmente. Para ello debe existir una comisión mixta de vigilancia, que al no haberla aceptado la mayoría de las fuerzas firmantes de los Pactos de la Moncloa, ha sido incumplida por el Gobierno la parte que más favorecería los intereses de los trabajadores.

En el campo que nos atañe, la enseñanza, estos acuerdos debían tener como contrapartida la gestión democrática de los centros, equiparación de todo el profesorado —que no es sino cumplir el artículo 124 de la LGE— elaboración de sendos es-

tatutos de centros y del profesorado, sustitución de las oposiciones por un método más racional y eficaz, etc.

En la elaboración de este proyecto deberían estar presentes las distintas fuerzas firmantes de los acuerdos, y fundamentalmente las fuerzas sindicales representativas de los trabajadores de la enseñanza.

Lo expuesto últimamente es sustancialmente distinto a un pacto social, y los sindicatos de clase, en condiciones especiales como la actual del Estado Español, debieran al menos considerar su participación en función de los avances que se obtengan para la clase trabajadora.

Jerjes

Postura del STEI ante el "pacto social"

1) El STEI no aceptará acuerdos de ningún tipo que no hayan sido elaborados con la participación amplia y representativa de los sindicatos y centrales sindicales, así como de las distintas fuerzas sociales y políticas.

2) El STEI considera que es condición previa a la elaboración de cualquier nuevo acuerdo, el cumplimiento escrupuloso de los Pactos de la Moncloa, poniendo especial énfasis en los apartados relativos a política Educativa.

3) El STEI rechaza absoluta y definitivamente el llamado Pacto Social, aunque se reserva la posibilidad de aceptar un acuerdo de duración media en el que se contemplasen aspectos SOCIALES, POLITICOS y ECONOMICOS claramente favorables a los intereses actuales de la clase trabajadora, y en concreto de los Trabajadores de la Enseñanza.

4) Creemos imprescindible, en el caso de realizar acuerdos en las condiciones descritas, la creación de una comisión que controle su cumplimiento, integrada por representaciones proporcionales de las fuerzas sindicales, asociaciones empresariales, gobierno y partidos políticos.

5) Consideramos que los aspectos fundamentales de unos acuerdos sociopolíticos deberían encaminarse hacia la solución del paro, mantenimiento del poder adquisiti-

vo del trabajador (con incremento del mismo en los sectores más deprimidos) y una profunda democratización de los distintos sectores de la enseñanza, así como de las empresas y las instituciones.

6) Proponemos, como reivindicación específica del STEI, la inclusión en un posible nuevo acuerdo, de la obligatoriedad del cumplimiento del artículo 124 de la Ley General de Educación, que prevé la equiparación del profesorado estatal y privado (cosa que hasta la fecha, ni siquiera se ha intentado). Y la eliminación del sistema de oposiciones, con sustitución del mismo por otro elaborado por los trabajadores de Enseñanza.

7) El STEI está dispuesto a colaborar en cualquier iniciativa unitaria encaminada a lograr una plataforma intersindical, que consideramos imprescindible para lograr una salida de la crisis favorable a los intereses de los Trabajadores y de la Democracia.

8) Apelamos a la responsabilidad de los Trabajadores de la Enseñanza para que se unan al debate abierto sobre la conveniencia y características de unos acuerdos sociopolíticos de ámbito estatal.

COMISION EJECUTIVA DEL STEI

A l'opinió pública mallorquina

Els sotassignants, professors de la Divisió de Filologia de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Mallorca, davant l'actual campanya antimallorquina i anticatalana empresa per l'anomenat "Centro Cultural Mallorquín", volem manifestar:

1.— La llengua pròpia de les Illes Balears és la mateixa que la que es parla al Principat de Catalunya i al País Valencià. La unitat d'aquesta llengua és un fet indiscutible, acceptat per tots els lingüistes del món i que només poden negar o posar en dubte persones fortament manipulades o amb clars interessos manipuladors.

2.— El nom de la nostra llengua és per motius històrics el de LLENGUA CATALANA. La utilització d'aquest nom no significa en absolut l'existència de cap hegemonia del Principat de Catalunya damunt les Illes Balears o el País Valencià, sino simplement el reconeixement de la unitat de l'idi-

ma de totes aquestes terres, al qual la història i la ciència han donat el nom de "català".

3.— Les diferències de pronunciació, de morfologia i de vocabulari que hi ha entre les regions, les comarques i fins i tot les localitats del nostre territori lingüístic són un fet normal en tot idioma. Més encara, aquestes diferències són incomparablement més petites que les que hi ha dins molts idiomes europeus, com l'alemany o l'italià, que presenten variants geogràfiques molt més diferenciades que les nostres. Afirmar que el mallorquí procedeix del català és un immens error que només respon a una gran falta d'informació. El mallorquí és una part integrant de la llengua catalana, com ho són el menorquí, l'eivissenc, el valencià, el barceloní, el lleidatà o el rossellonès.

4.— La gramàtica normativa de la nostra llengua és feta partint d'un respecte innegable a totes les variants que

formen el conjunt de la llengua. Hauria de ser molt clar que aprendre català no significa de cap manera renunciar a cap pronunciació, paraula o modisme de Mallorca i substituir-les per altres, sino arribar al domini de tots els recursos del nostre idioma, de tota la seva riquesa, entre ella i en primer lloc la part mallorquina.

4.— Volem denunciar públicament la maniobra d'una minoria de persones d'ideologia ultradretana que s'han caracteritzat sempre pel seu antimallorquinisme i el seu afany castellanitzador i que ara, convenientment disfressats, intenten sembrar confusió i rivalitats entre els mallorquins a fi d'aturar la marxa cap a l'autonomia i la normalització lingüística i cultural de Mallorca.

Mallorca, 5 d'octubre del 1978

Manifest signat pels 14 professors del departament de Filologia de la Facultat de Filosofia i Lletres de Ciutat.

Les adhesions son ja nombroses i continuen produint-se.

La diada: Una concentració i fora manifestació

Quan pareixia que la DIADA estava en perill, tornà arribar el consens entre les forces polítiques, sindicals i culturals convocants. Dia 11 de novembre hi haurà DIADA, encara que sense marxa-manifestació.

El STEI acordà donar suport a la convocatòria de la DIADA i acudí a les diverses reunions preparatòries com a membre de les forces convocants. La posició mantinguda ha estat un sí a la convocatòria, caracteritzant la

DIADA com a jornada reivindicativa per donar suport a les institucions pròpies (ara per ara, al Consell Interinsular), per aconseguir un Estatut d'Autonomia i per un ràpid traspàs de competències durant el procés preautonòmic.

Quan pareixia que tot anava damunt rodes, surten unes declaracions, filtracions i remors a la premsa assenyalant que el PSOE estava per una DIADA peda-

gògica i que no volia marxa. El divendres dia 6 d'octubre es reuneixen totes les forces convocants i discuteixen la situació. Després d'uns atacs i defenses, d'unes ironies i d'uns nirvis, d'alguna patinada que produí fortes rialles, els partits polítics arribaren a acord (consens, en diuen ara). No hi haurà manifestació, tal com propugnava el PSOE i ratificà UCD. Els partits i forces sindicals, davant l'evidència de la ferma posició del PSOE, recu-

laren i acceptaren la concentració en lloc de la marxa. A nosaltres ens queda el dubte de qui tindrà raó, finalment. Això ho sabrem el dia 11 de novembre.

En definitiva, la DIADA es caracteritzarà per una setmana de divulgació als pobles i barris sobre els temes assenyalats i afegint una clarificació: el nom de la nostra llengua, el català.

Pere Ríos

Cartas a Pissarra

Admitimos críticas... pero cuidado con las necesidades

A palabras necias, oídos sordos. Esto dice el refrán pero ya que en aras a la objetividad y a la honradez comunicativa, los lectores de esta revista nos hemos visto obligados a leer una crítica totalmente destructiva, un ataque totalmente descarado contra los que a cambio de robar horas al sueño y al descanso, habéis defendido los intereses de los trabajadores de la enseñanza, es por esto, y no por ninguna otra razón, que me veo obligado a hacer una excepción al citado refrán.

La objetividad y el buen hacer del que venís haciendo gala no os obliga a tanto. La democracia tampoco es eso. Algunos escritos no los admite ni la papelera.

Que no cunda el desánimo, compañeros. Ya sé que esto no ha ocurrido, el mero hecho de la publicación de este panfleto demuestra la tranquilidad, la serenidad y la paciencia de que sois capaces.

No necesitáis que se os eche ningún cable, el Sindicato no sólo sois vosotros, pero los afiliados que os hemos visto al pie del cañón cuando hacía frío o cuando hacía calor, cuando hacía sol o cuando estaba nublado, cuando era de día o cuando era de noche, sabemos que el Sindicato, sin vosotros, posiblemente hubiera desaparecido, por esto creo que os merecéis justicia, aprobación, asentimiento, ánimo.

Habéis pedido ayuda, habéis pedido colaboración que no se os ha negado ni otorgado. Pedid ayuda y se os otorgará. Pedid ayuda y recibiréis críticas. Pedid ayuda, pero vacunaos contra el veneno.

Yo también deseo salir a la luz pública con mis críticas, os quiero criticar con fiereza, quiero verter toda mi frustración en vuestras

entrañas, quiero que la envidia deje de roerme viéndoos abatidos, quiero veros derrotados para que la sonrisa se torne en carcajada, deseo vuestro fracaso para poderos decir que ya os lo había advertido. Por eso, también quiero criticar al encargado de la parte económica del Sindicato G. Palmer y quiero que se entere de una serie de verdades como templos, de estafas al Sindicato, que somos todos:

1o.— ¿Dónde está la factura de las muchas decenas de horas que habéis estado trabajando vosotros solos para el Sindicato, que somos todos?

2o.— ¿Por qué en tu estado de cuentas no figura una factura con las horas robadas al sueño cuando estabais defendiendo los intereses de los trabajadores de la enseñanza ante los empresarios?

3o.— ¿Dónde está la factura de las medicinas que tomasteis para prevenir una posible úlcera de estómago, cuando veáis que se debería proponer a la Asamblea como última medida de presión, la huelga?

4o.— ¿Dónde está la factura del seguro para cubrir el riesgo ante las posibles represalias de la empresa?

5o.— ¿Y qué me dices de la factura de vuestro teléfono particular (que, por cierto, cuesta un ojo de la cara), cuando estabais organizando y convocando asambleas, visitas a abogados, etc.?

6o.— ¿Y dónde está la factura de las horas que invirtió ayudándoos el que os critica y os exige las cuentas claras? No me digas que no os ha ayudado ¿no? ¿Entonces con qué derecho os critica?

Bueno no vamos a ser malpensados y vamos a disculparlo, puesto que quizá necesitase este tiempo que vosotros nos ofrecíais gratuitamente a todos, para ganar dinero con clases particulares para él solo, o acaso lo necesitase para estar tranquilamente con su familia o pensando en la forma de criticaros. Todo puede ser. Cosas veredes.

GENOIDES

La mesa responde

Ante las críticas formuladas por un afiliado al STEI sobre la última Asamblea de Privada (PISSARRA núm. 14), los miembros de la Comisión Ejecutiva componentes de la Mesa, consideran necesario aclarar lo siguiente:

1o.) Que al comenzar la Asamblea, el moderador indicó que existiría un tiempo limitado para defender cada enmienda al texto del Proyecto de Convenio Colectivo, seguido de un turno de defensa del texto original por la mesa y otro de contrarreplica del enmendante. Seguidamente, y caso de no retirarse la enmienda, se procedería a la votación.

Existió pues un reglamento para el debate y, en líneas generales, se cumplió.

2o.) Prueba de que existió reglamento la hallamos en el hecho de que uno de los asistentes abandonase la Asamblea, precisamente a causa de que el moderador le pidió reiteradamente que se atuviese al orden del día, ya que su intervención correspondía, en todo caso, al apartado de "Ruegos y preguntas" (último del orden del día).

3o.) Que (s.e.u o.) la Mesa no emitió "juicio valorativo" alguno sobre las enmiendas, sino que (tal como indicó el moderador al comienzo de la Asamblea) se pronunció en cada caso sobre si la enmienda presentada mejoraba o no el original, lo que no es, en modo alguno, una opinión subjetiva, sino una "contrastación empírica".

4o.) Podemos aceptar que el orden del día incluía demasiados puntos, pero no queda más remedio si queremos evitar tener que hacer asamblea cada semana (habría que ver cuántos afiliados asistirían). Por otra parte, ni se puede justificar la inasistencia, ni tampoco que la gente "se canse" a media asamblea. Aunque sólo sea porque hay bastantes compañeros que cada semana, cada día a veces, están reglando muchas horas a

NUESTRO SINDICATO, el de todos los afiliados.

Comisión Ejecutiva
STEI-Sector Privada

La crítica desde la barrera es muy fácil

(respuesta a la carta "Sobre la última asamblea", aparecida en el núm. 14 de PISSARRA).

En el Secretariado de Finanzas se encuentra el que firma esta carta, que, por cierto, NO ES CONTABLE, sino que, simplemente, intenta hacer lo mejor que puede una labor en el Sindicato; en concreto, llevar un poco claros los cuatro números peseteriles. Claro que, para hacer esto, tiene que emplear unas horas no remuneradas, mientras que quienes critican pueden estudiar o ampliar su capital dando unas cuantas clases particulares, sin que ni una sola vez se les haya visto el pelo por SU Sindicato. Al parecer, lo único que conocen es su dirección, ya que envían sus escritos por correo.

Por eso creo oportuno puntualizar.

1o.) Que fue la misma persona quien hizo los dos informes ("Propuesta aumento cuotas" y "Els diners de la vaga").

2o.) Que si cualquier afiliado desea conocer los gastos de viajes, personas que han ido, y otros gastos o "ETCETERAS", no tiene más que pasar por la calle Viñaza núm. 14 (si sabe dónde está), y comprobará que allí se halla el STEI, donde recibirá cuanta información solicite.

3o.) Si después de pasar e informarse no queda satisfecho y cree que él lo puede hacer mejor, puede encargarse de hacer el trabajo, que yo gustosamente se lo cederé para poder hacer otro, pues lo que NUESTRO Sindicato necesita es gente que trabaje más y critique menos. PALMER

¿Quién defiende a la escuela pública?

(Carta firmada por J.F.S. publicada por el diario "Baileares" el 1 de Octubre de 1978).

Algunos artículos del primer proyecto de constitución, llenaron de miedo a mucha gente. Ahora la enseñanza privada está bien defendida en la constitución; todos —y yo también— estamos contentos. Pero asociado al concepto de libertad de educación, se ha manejado siempre el de igualdad. Para conseguirla, se ha modificado también la constitución de la enseñanza obligatoria. Con este proyecto, que busca la igualdad se consagra y se legaliza conscientemente la desigualdad en nuestro sistema educativo. ¡Es una mascarada!

Un inspector técnico de EGB de Alicante (Manuel Rico) ha escrito un valiente artículo en una revista profesional. Dice entre otras cosas: "El alumno del centro privado percibirá la misma cantidad para su enseñanza que el del centro público, pero, como es natural, su padre seguirá pagando las cuotas complementarias destinadas a satisfacer los gastos derivados de enseñanzas no regaladas, actividades complementarias e instala-

ciones"... "El Estado le pagará a usted la sexta o la décima parte del recibo del colegio, pero los chavales del suburbio, de la aldea, del barrio, se quedan sin profesor de educación física (que su hijo sí tiene), sin profesor de rehabilitación (que su hijo sí tiene)..." "Y el centro privado sigue percibiendo las ochocientas y pico mil pesetas por aula y año, pero nadie se entera (salvo la clientela propia) cuando se podían solicitar las plazas;... sigue teniendo religiosos sin título docente del Estado al frente de sus aulas;... y hasta percibe del Estado una cantidad para Seguridad Social de sus religiosos, a los que no afilia. Pero la última palabra es ésta: un centro religioso que da de baja a profesores sin título (religiosos, se entiende) hace gestiones para ¡incluirlos en el paro obrero!"

Y el Sr. inspector aún se queda cortísimo.

Habrà igualdad cuando los centros públicos tengan laboratorios como los tienen los privados. (Hay muchos centros públicos con 700 alumnos y sin laboratorios). Habrà igualdad cuando los centros públicos tengan bibliotecas como los privados.

Habrà igualdad cuando los centros públicos tengan instalaciones deportivas medio decentes, pero no las tienen ni siquiera indecentes. Habrà igualdad cuando no se permita a los centros privados meter a 40 ó 45 alumnos en una clase. Habrà igualdad cuando se exija a los centros privados que tengan en sus aulas profesores adecuadamente titulados (sólo eliminando niñas de 15 años que cuidan párvulos y monjitas sin título, habría en Baleares cien plazas más para maestros titulados). Habrà igualdad cuando el Estado exija a sus funcionarios dedicados a la enseñanza, la misma dedicación y efectividad que la enseñanza privada exige a sus trabajadores (¡Inútiles fuera!)

Habrà igualdad cuando... Mientras tengamos a un ministro de Educación íntimo amigo de la F.E.R.E. (La patronal de la enseñanza privada), desde luego que no la habrá. Para firmar ese decreto de financiación, esa mentira, hay que tener una caradura impresionante, o unas ganas enormes de cargarse a la enseñanza pública. Y esto es lo que estamos viendo. El año pasado fueron necesarios 20 días de huelga para que el Ministro aceptara unas reivindicaciones que el propio ministro consideraba "justísimas". Este

año, en España entera, casi se está perdiendo un mes entero de curso, porque el Ministerio no ha dado destino a miles de maestros. El ministro, eso sí, estuvo de vacaciones. Son millones de horas de trabajo perdidas, pero el responsable, el ministro sigue engordando y, según creo, duerme bien.

El ministro no cumple los acuerdos que firmó en mayo con los maestros; aquellas reivindicaciones "justísimas". Me pregunto si pensaba cumplir los acuerdos cuando los firmó. Los maestros están cansados de que se les tome el pelo. Pero no importa, encima, se les presenta ante la opinión pública como vagos, díscolos y subversivos, mientras los responsables de todo, salen "sin vergüenza" en la televisión y engañan a la gente.

A quienes de verdad se les toma el pelo es a los padres. Pero, claro, los padres... Los que pueden pagarla o los que se preocupan de la educación de sus hijos, ya los han llevado a una escuela privada. Los demás, aguantan este desastre, esta miseria, esta vergüenza que es la escuela pública por culpa de quienes la manejan.

J.F.S.

La homologación de títulos, al fin

Por O.M. de 14-IX-78 (BOE del 30-IX) quedan homologados los títulos de Maestros de Enseñanza Primaria con los de DIPLOMADOS EN PROFESORADO DE E.G.B.

No hay noticias, todavía, sobre la homologación de trienios.

Para acceder al segundo ciclo de Educación Universitaria... se tendrá en cuenta lo establecido en la O.M. de 31 de julio de 1974 y en la Resolución de la Dirección General de Universidades de 2-XII-74.

El mismo decreto autoriza a la Dirección General de Universidades para que dicte las normas de aplicación que se consideren precisas o convenientes para el desarrollo de la disposición.

Tenemos lotería de Navidad

n.º 55.175

Comprando lotería,
ayudas al Sindicato

El perquè d'un Congrés

El STEI és un Sindicat jove, sorgit a partir del moviment unitari dels mestres Estatals i a partir dels delegats sindicals més concienciats que aprofitaren l'estructura del Sindicat vertical per organitzar el sector de l'ensenyament privat. Com a tal, no té encara, no ha tengut temps de fer, la seva pròpia alternativa. És un Sindicat solsament definit per la seva pròpia dinàmica d'actuació i pels Estatuts aprovats a l'Assemblea d'unificació dels dos sectors, Estatal i Privada.

Tot Sindicat, tota organització de treballadors, ha de tenir una línia programàtica d'actuació. No basta amb la seva praxis diària, cal que es defineixi sobre els seus objectius finals, sobre els fins que pretén, sobre el camí a seguir per tal d'aconseguir aquests objectius i fins.

Així, veim com totes les Centrals Sindicals i Sindicats fan els seus respectius Congressos per definir i programar la seva futura actuació.

Nosaltres, Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança, no podem ser excepció. Necessitam definir-nos. Necessitam fixar la nostra línia d'actuació, i especialment, necessitam fixar quina és la nostra visió de futur sobre el tipus d'ensenyament que propugnam.

Un Sindicat groc és defineix precisament perquè la seva actuació queda reduïda a la lluita reivindicativa econòmicista, és a dir, a lluitar per aconseguir millors condicions de treball i salarials, sense definir-se sobre els problemes que afecten tant al món dels treballadors com a la societat, en general. Nosaltres no som grocs, som un Sindicat de classe, unitari, independent, a-partidista i socio-polític. Així ens definim als Estatuts. Però encara no hem fet la part més important: Definir el tipus de societat a la que aspiram arribar, definir-nos sobre el tipus d'ensenyament que volem, assenyalar quina és la nostra alternativa a l'actual sistema educatiu existent.

Ja al mateix moment de constituir-nos com a Sindicat, el sector d'EGB Estatal, fixàvem un temps per a realitzar el Congrés, terme que no hem pogut complir. Més endavant, a l'Assemblea d'unificació dels dos sectors, acordàrem també fer el Congrés abans de finalitzar el Curs 77-78.

Tampoc aquest termini ha estat realitzable. No obstant, la necessitat de fer el Congrés resta ben clara.

Ara, quan la UCSTE ha convocat el Congrés Confederal pels primers dies del proper any, i a pesar de creure que el temps disponible és molt reduït, a més d'inoportú (degut a la negociació del conveni al sector de Privada), no podem deixar sense fer el nostre Congrés. Era necessari fer-ho abans que es fes el Congrés de la UCSTE, i no després. La raó, és simple: Som un Sindicat sobirà, federat amb la UCSTE, i per tant hem de tenir la nostra pròpia alternativa i abans de donar la nostra aportació per l'alternativa de la UCSTE.

Dues han estat, doncs, les raons que ens han obligat a convocar el Congrés: Una, de caire conjuntural, la necessitat de definir-nos com a Sindicat sobirà i de tenir la nostra pròpia alternativa.

Així i tot, hem esgotat al màxim els períodes de temps: El feim dia 1 de desembre, el darrer dia útil per a presentar les nostres esmenes i els noms dels delegats al Congrés de la UCSTE.

Però, quines són les tasques prioritàries d'aquest primer Congrés del STEI? En primer lloc, cal definir quina és la nostra alternativa educativa. Quin tipus d'ensenyança i d'escola propugnam. On volem arribar, a través de la nostra lluita sindical. Atenció! Que ningú s'espanti si propugnam la transformació d'un tipus d'escola per un altre. Això mai es farà en perjudici dels treballadors de l'ensenyança. Tot tipus de transformació que propugnem, és sempre en benefici —objectiu— tant de la societat com de tots nosaltres, com a treballadors que som.

Una vegada fixada la nostra alternativa educativa, cal fixar l'alternativa sindical del STEI i en funció de la primera, es a dir, si propugnam un tipus determinat de programa educatiu, cal fixar el tipus de Sindicat i d'acció sindical necessari per dur a terme aquests objectius educatius.

Una vegada fixada tant l'alternativa educativa com la sindical, caldrà ajustar els nostres Estatuts i el reglament Intern en funció dels objectius determinats a les al-

ternatives. I això serà la darrera tasca del Congrés.

Recordau que no tenim Reglament Intern, i per això publicam un projecte per esser discutit i aprovat, amb les oportunes modificacions. També haurem de resoldre en aquest Congrés el tema de la Federació amb Menorca, i per això, treballam en la redacció, conjuntament amb ells, d'un projecte d'estatuts de federació d'Illles.

Finalment, recordau també que a l'Assemblea del desembre passat, d'unificació d'Estatals i de Privada, quedava el Congrés com òrgan màxim de decisió a nivell d'Illles. I per això, en aquest, el primer Congrés del STEI, hi assistiran també els delegats sindicals de les altres Illes, Menorca, Eivissa i Formentera.

No cal afegir res sobre la importància d'aquest primer Congrés. Cal, emperò, una crida a la participació majoritària i democràtica de tots els afiliats. És necessari que abans del Congrés es realitzi un debat intens a cada centre de treball, a cada escola, per tal que les ponències i esmenes siguin elaborades d'una forma totalment democràtica i efectiva.

Que ningú faci marxa enrera quan vegi les ponències. Si no són del vostre agrat, presentau esmenes, ja siguin totals o parcials. Si trobau que hi manca alguna cosa, presentau projectes. I sobretot, si després del debat, si després del Congrés, hi ha alguna cosa que no vos va, pensau que és difícil aconseguir que tots estiguem d'acord en tot. Caldrà una forta dosi de pragmatisme i haurem de cedir en algunes conviccions si així ho vol la majoria. Els acords es prendran per majoria, evidentment. I ja sabem que la democràcia és la dictadura de la majoria sobre la minoria.

No obstant, i com que som un Sindicat unitari, caldrà que sempre existeixi un profund respecte per les minories, les quals podran donar a conèixer sempre el seu parer, tant si és acceptat majoritàriament com si no.

Pere Rios

Primera ponència del Congrés:

ALTERNATIVA EDUCATIVA

I.— ANALISI DE L'ENSENYANCA A LES ILLES

I.1.— Anàlisi descriptiva de la situació general

El panorama educatiu de les Illes és doblement llastimós: Per una part, patim les concepcions educatives i les deficiències de planificació, finançament, gestió i política educativa en general que imperen a la resta de l'Estat (Unes estructures educatives que són arcaiques, classistes i desfasades del temps actual i de la demanda social en matèria educativa). Per altra part, la nostra condició d'ILLES amb una cultura i llengua pròpia ha configurat una situació educativa marcada per l'aprenentatge en una llengua no pròpia (amb el conseqüent problema del bilingüisme) i pel centralisme que ha conduït a un ensenyament desarrelat del medi ambient i deslligat de la realitat social, econòmica i política del nostre poble.

L'arbitrarietat i la improvisació són constants del panorama educatiu a nivell d'Estat. Els moviments reivindicatius d'ensenyants, de pares i d'alumnat han estat nombrosos durant els darrers anys i s'han topat sempre amb equips ministerials sols capaços de posar pedaços a una estructura que fa aigua per tots els costats.

Des del fracàs, acceptat per tothom, de la Llei General d'Educació, fins a l'actual política d'en Cervera, ministre d'UCD molt lligat als interessos de l'ensenyament Privat (dels empresaris de la FERE), el qual res ha fet encara si llevam un projecte de reglament de centres més regressiu que el que presentà en Menéndez i el famós projecte de "cheque escolar", passant per la reforma d'en J. Rodríguez i d'en Martínez Esteruelas, els quals accentuaren la selectivitat del sistema educatiu, res ha canviat a l'estructura educativa espanyola. Si més no ha augmentat progressivament el nombre d'alumnat matriculat a l'ensenyament privat, com també han augmentat les subvencions al sector empresarial de Privada.

Convé, per tal de conèixer la realitat educativa de les Illes i abans d'abordar el nostre projecte educatiu com a Sindicat, fer una descripció de la situació escolar, pedagògica i socio-professional de l'ensenyament, avui per avui:

LA SITUACIÓ ESCOLAR

La deficient planificació educativa dels darrers anys ens ha duit a una situació de l'ensenyament a Mallorca i a les altres Illes no gaire deficitària de places escolars a l'E.G.B. —encara que sí que hi ha un dèficit funcional— però totalment escarrufant als altres nivells educatius.

Guarderia i Preescolar: A pesar de la manca de dades fidedignes respecte a n'aquest sector, podem assenyalar que el dèficit és enorme: A l'any 1977, hi havia a Palma 48 guarderies amb un total de 4.000 places quan la població infantil de Palma és de quasi 30.000 infants de 0 a 5 anys (Estudi fet per la Coordinadora de Guarderies). Naturalment no hi ha guarderies gratuïtes (poques són les que reben algun tipus de subvenció), i quasi totes són privades o bé religioses.

A preescolar, sobre una població de més de 48.000 infants de 2 a 5 anys (més o menys, 12.000 per any), n'hi ha sols la meitat que assisteixen a centres de Preescolar. La majoria (el 80 per cent) a centres privats, on les despeses econòmiques són elevades fora de l'abast de les famílies d'ingressos baixos o mitjans. Sols a Ciutat, com a mostra, hi ha uns 2.000 infants a centres Estatals i uns 10.000 a centres privats.

Donat que les Guarderies no depenen d'Educació i Ciència (depenen de Treball, Interior o Sanitat) no hi ha gens de control de la qualitat de l'ensenyament, configurant-se aquest sector com un dels més perjudicats per la manca de legislació educativa i laboral, i així la majoria de treballadors ni tenen cap tipus d'especialització

o titulació ni, conseqüentment, estan mínimament ben retribuïts. Hi ha Guarderies que fins i tot, contraten "jovenetes" amb la sola feina de guardar els infants i així els surt més barata la mà d'obra.

Cal assenyalar com a monstruositat el que cada classe de Preescolar arriba a tenir més de 40-50 alumnes. Així, l'escolarització és totalment deficient car sols suposa un "aparcament" d'infants.

E.G.B.: L'escolarització en aquest nivell és pràcticament total encara que existeix un dèficit funcional de places escolars i una deficient distribució dels llocs escolars, en especial al nucli urbans de cada Illa (Ciutat i Eivissa) i als pobles petits, on han desaparegut les escoles unitàries, ofegant la vida del poble. (Ara s'estan obrint de nou aquestes escoles).

Sobre el dèficit funcional, cal dir que la taxa mitja d'alumnat per unitat escolar a nivell d'Illes s'ha mantingut quasi constant des de fa deu anys (36,9 al curs 69-70 i 36,02 al 76-77) sense que hi hagi dades sobre les unitats que sobrepassen els 30 alumnes per classe, encara que es pot pronosticar que hi ha el mateix número dels anys 69-70 car el creixement ha estat semblant i proporcional, durant aquests darrers anys. Això vol dir que encara hi ha uns 60.000 alumnes, distribuïts en unes 1.400 unitats a classes de més de trenta alumnes. Això vol dir que tots estan deficientment escolaritzats car a una classe de més de 30 alumnes, no sols són els que passen d'aquest número, sinó tots els que estan deficientment escolaritzats. Cal afegir també que la taxa abans esmentada, hauria d'anàlitzar-se en funció de la població escolar dels pobles i dels nuclis urbans, car és en aquests on hi ha més número d'alumnes per aula.

La deficient distribució de les places escolars (centres i escoles) es deu fonamentalment al creixement urbà i a la manca de planificació urbanística apropiada, resultant que hi ha una gran manca de solars per edificacions escolars.

La política de supressió de les escoles unitàries, duita a terme durant els anys anteriors, s'ha aturat, tornant-se a obrir aquestes escoles durant aquest curs. S'ha posat remei així a una defectuosa política de concentracions escolars que no tenia en compte la necessària existència d'una activitat escolar i educativa a cada nucli de població, per petit que sia.

Quant a l'EGB estatal i no estatal, cal assenyalar que a les Illes, la proporció d'alumnat dels centres Privats és quasi idèntica, mentre que al conjunt de l'Estat és de dos per tres. Observant el següent gràfic, es veu com el creixement de llocs escolars ha estat més fort al sector Privat que al sector públic, sobretot entre els anys 70 i 75. La gratuïtat promesa a la Llei G. d'Ed. s'anava allunyant cada vegada més de les nostres Illes, en lloc d'anar-s'hi apropant:

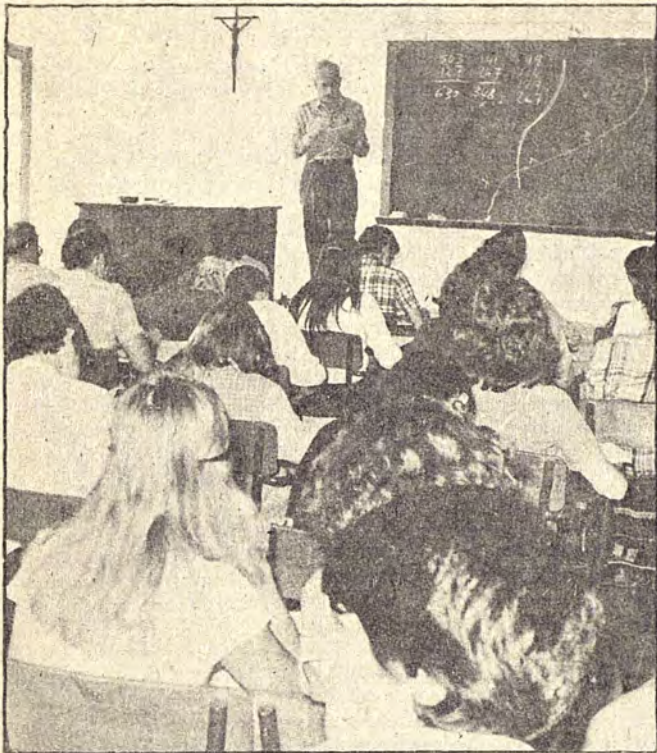
quadre 1

Encara que aquests darrers anys ha augmentat la població escolar del sector estatal fins a posar-se a un 49 per cent (en front d'un 51 per cent del sector Privat), probablement degut a la crisi econòmica i al fort increment dels costos de l'ensenyament privat, i d'unes construccions escolars que arribaren massa tard, però a pesar d'això, resulta evident que tant aquí com a tot l'Estat, la L.G.E. ha suposat de fet una progressiva privatització de l'ensenyament bàsic obligatori.

Educació Especial: A pesar de l'obertura d'alguns centres d'educació especial, la situació en aquest sector és totalment deficitària (Unes 500 places, totes a Ciutat, i unes 35-40 unitats. Manquen tant les unitats d'educació especial que hi hauria d'haver a cada centre escolar com les unitats de recuperació que tan necessàries són, donada l'actual situació pedagògica escolar.

Formació Permanent d'Adults: L'atenció que fins ara s'ha dedicat a aquest sector es reflexa en el poc número d'unitats escolars existents, i a més, la majoria, a càrrec dels mateixos professionals que fan l'EGB durant les hores lectives, forçant als professors d'EGB a una pluriocupació prou difícil, donades les característiques distintes de les dues feines. Es més, al considerar aques-

(Continua pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior.)

ta formació sols en funció de l'alfabetització pel títol de Graduat escolar, es deixa de banda tot el camp de la formació cultural permanent dels adults, camp totalment abandonat a les Illes i que donat l'index d'analfabetització cultural vers la nostra llengua i cultura pròpies, s'ha d'aconseguir urgentment.

B.U.P. i Formació Professional: La situació tant a B.U.P. com a F.P. és pitjor encara. Una total deficiència de centres estatals i els pocs que hi ha, excessivament carregats d'alumnat mentre que al sector privat està molt més adequat a la demanda social i més carregat de diners amb el qual ofereix una ensenyança de millor qualitat gràcies a disposar de millors recursos i de menys saturació d'alumnat.

A B.U.P., hi ha actualment quatre centres estatals a Ciutat, set a la resta de les Illes i tres centres homologats, mentre que sols a Ciutat s'imparteix B.U.P., al sector privat, a uns vint centres. El nombre d'alumnes de BUP a centres privats és de l'ordre dels set mil, i un poc menys al sector estatal. A modo de conclusió, direm que a Ciutat hi ha un Institut per cada 90.000 habitants mentre que a la resta de ciutats espanyoles, n'hi ha un per cada 42.000.

Quant a la F.P., nivell molt oblidat i marginat del sistema educatiu, és una bona mostra de la doble xarxa existent al sistema educatiu espanyol: Primari - Professional i BUP - Universitat, perpetuant així encara més la divisió classista de la societat. A les Illes, la F.P. no respon a les necessitats del sistema productiu, servint sols com una guarderia de joves i com amortiguador de l'atur juvenil. Així, a Inca, ciutat on predomina l'activitat industrial de la pell, no hi ha alumnat matriculat en aquesta rama, mostrant això la ineficiència de la F.P. D'un total de més de 4.000 alumnes, n'hi ha 3.000 que pertanyen al sector estatal i la resta al sector privat, mostrant això, doncs, una preponderància de l'ensenyança estatal en aquest nivell, a diferència dels altres nivells.

Finalment, cal afegir que la població escolaritzada tant a BUP com a F.P., suposa uns 18.000 mentre que la població juvenil d'aquesta edat dona la xifra de 35.000. Això mostra clarament que el tant per cent de gent que fa feina, o que no en té, és prou important (recordem que fins als 16 anys no es pot fer feina).

La Universitat: L'exigència d'universitat de i a les Illes ha donat com a primer resultat la creació d'una Universitat "con sede en Palma". Ara queda encara tot el camí, que just és començar, per construir aquesta Universitat adequada a les necessitats reals de les Illes. Podem assenyalar com problemes prioritaris

ALTERNATIVA EDUCATIVA

de Filosofia i Lletres, (sense pla d'estudis i amb crisi d'estructura de poder), la falta d'edificacions per algunes facultats i Escoles superiors, la falta d'espais suficients per unes altres i la manca d'una estructura i ordenació interna d'aquesta Universitat encara sense nom, amb la conseqüent adequació dels plans d'estudis, matèries i professorat a la realitat de les Illes.

LA SITUACIÓ PEDAGÒGICA

En relació a la qualitat de l'ensenyança, la situació no és gaire esperançadora. Si partim del principi que tota ensenyança ha d'estar arrelada, i en funció del medi ambient i de l'entorn, hem de constatar que l'ensenyament a les Illes, no està arrelat a la realitat socio - cultural i econòmica del nostre poble. De fet, no hi ha cap centre escolar que dugui a terme una línia educativa en consonància ni amb els nous moviments de renovació pedagògica ni amb arrels a les Illes. Cal assenyalar, no obstant, els esforços, que realitzen alguns professionals (cada vegada més) bé individualment bé en petits grups (i fins i tot, un centre: Mata de Jonc), entossudits en la tasca de canviar l'escola de les Illes a través de la investigació de noves tècniques, de l'ensenyança arrelada a l'entorn i del reciclatge dels professionals de l'ensenyament.

L'existència d'una taxa d'alumnes per classe superior al l'índex assenyalat per la UNESCO (massa alumnes per unitat), la manca de suficients espais disponibles per l'alumnat, la insuficiència de material pedagògic, a vegades les males condicions d'habitabilitat, el problema de l'ensenyament en una llengua no materna amb la conseqüent diglòssia que pateix la població illenca, i la sistemàtica deformació de la realitat social, tot això repercuteix desfavorablement en la qualitat de l'ensenyança.

Finalment, la qualitat de l'ensenyament depèn en grau considerable dels recursos, materials i professorat (plantilla) de que disposen els centres escolars. Així, no és estrany que l'ensenyament que es dona al sector privat hagi estat, fins fa poc, qualitativament superior al que es dona al sector estatal, a causa dels deficients recursos i plantilles dels centres estatals.

LA SITUACIÓ LABORAL - PROFESSIONAL

En el camp de l'ensenyament, existeix una mescla de títols, status professionals i de sectors configurats entre els treballadors (Privada i Estatal, Llicenciats i Mestres, Parvulistes i Guarderes, Numeraris i No Numeraris, etc.) que ha produït un cos dividit, escindit i amb poca o nul·la consciència de classe, és a dir, de treballadors d'un mateix camp d'activitat: l'ensenyança.

Cada un dels sectors que configuren el camp de l'ensenyança té infinitat de problemes sense resoldre, com bé demostren les llarguissimes taules reivindicatives que, any rera any, movilitzen en fortes campanyes de lluita als diferents professionals de cada sector. L'enumeració dels problemes seria massa llarga, però com a principals, ressenyem:

1.- Insuficient especialització de la majoria dels professionals: La major part del professorat actual ha obtingut la titulació acadèmica durant els anys de la dictadura, a unes Escoles Normals o Universitàries on més que ensenyar a ensenyar, deformaven els futurs ensenyants (recordem l'Escola Normal de Balears, on hi han passat moltes generacions sense conèixer res de pedagogia activa, tècniques Freinet, etc.) Els cursets de reciclatge promesos a la L.G.E. no s'han posat en marxa a l'abast de tothom.

Cal afegir també que l'intrusisme, sobretot a Guarderies i Preescolar, és una constant avui per avui. Tant sia de la gent sense titulació com de la gent que es dedica a l'ensenyament com a tasca secundària.

2.- Insuficient retribució econòmica; tant al sector estatal com al privat (molt més en aquest) hi ha unes retribucions insuficients que obliguen a fer moltes hores de repassos o a cercar una altra feina complementària del sou d'ensenyant. No cal afegir que una dedicació adequada, plena i total a l'ensenyament requereix una bona retribució i una jornada curta d'hores lectives per poder dedicar-se a la preparació, programació, evaluació i reciclatge, etc. Aquest és el camí per millorar la qualitat de l'ensenyament.

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

3. **Estabilitat i seguretat d'ocupació:** Tant per als No Numeraris (contractats a rera any, sense seguretat de continuïtat) com per als de Privada (sempre amb el perill de l'acomiadament ideològic) cal una estabilitat i seguretat d'ocupació per tal de poder dedicar-se adequadament a la tasca educativa.

4.— **Pluralitat de contractes:** El problema més greu de l'ensenyament: La pluriocupació, obligada tant per les contractacions a hores dels llicenciats com per la inseguretat dels no numeraris i per la insuficient retribució de la tasca educativa. Tots aquests factors obliguen a tenir més d'un contracte de treball a centres i activitats distintes, bé per guanyar el salari necessari bé per mantenir una estabilitat i seguretat d'ocupació. Sols quan els professionals de l'ensenyança puguin dedicar-se plenament a la seva tasca, podrà millorar la qualitat de l'ensenyament.

5.— **Atur:** Darrerament, ja hi ha una quantitat considerable de professionals titulats sense trobar lloc de treball, sense que això signifiqui que hi ha una saturació de títols sinó que encara no hi ha una escolarització adequada que permeti una política de plena ocupació al sector.

I.2.— Anàlisi de la Llei General d'Educació

Per a conèixer les causes de la deteriorada situació de l'ensenyança a les Illes, cal analitzar el procés de l'ensenyament a nivell de l'Estat Espanyol i la posta en marxa de la Llei General d'Educació.

La dècada dels 60 marca una crisi innegable del sistema educatiu espanyol. És l'època en què Espanya aconsegueix consolidar-se definitivament com un país industrial i urbà però com el sistema polític de l'Estat restava inalterat en l'essencial (la dictadura franquista) es desencadenen tota una sèrie de noves contradiccions, al nivell concret del sistema educatiu, tals com:

—Augment espectacular de la demanda social d'educació, que reflexa tant el nou nivell d'aspiracions de les classes populars com les exigències de reproducció del sistema econòmic esdevingut tècnicament més complex. Augment que no podia ser satisfet pel sector privat-religiós, més que parcialment, tant per la seva vocació classista tradicional com per la limitada capacitat econòmica dels nous demandants, i l'increment dels costos del servei educatiu.

Això fa que hagi de ser l'Estat qui ha de satisfer aquesta demanda educativa. D'aquí, el considerable increment d'escoles estatals d'ensenyament primari i mitjà d'aquesta època, que malgrat tot no evitarà encara un dèficit d'escolarització d'un milió de places i un gran nombre de nins deficientement escolaritzats (dades de 1968).

—L'augment de la despesa pública educativa resulta encara insuficient i determina l'aparició d'un sector educatiu privat subsidiari de la insuficiència estatal, normalment carent dels recursos econòmics mínims, dirigit a les classes populars més marginades i que per tant accentua el classisme del sistema educatiu.

—A la Universitat es produïa la "massificació", fet que vingué acompanyat de nombroses tensions internes expressades en la liquidació del sindicalisme feixista universitari (SEU), la creixent involucració de la Universitat en els problemes socio-polítics i la lluita d'estudiants i professors per un model universitari alternatiu encara que enmig d'una gran confusió i amb perspectives no gaire clares.

Per resoldre aquestes contradiccions, l'Estat franquista féu la "Llei General d'Educació", instrument tecnocràtic que pretenia una racionalització o reforma educativa. Recordem els principals fets representatius d'aquest procés:

La "L.G.E." havia promès una educació general, igual, obligatòria i gratuïta entre els 6 i 13 anys, però l'esperança que aixecà aquest projecte educatiu, fou aviat superada per la decepció generalitzada actual: L'Estat s'ha negat a realitzar la despesa necessària i ha fomentat, en canvi, la discriminació de les subvencions —afavorint els centres privats-religiosos grossos— i preferint aquestes abans que la construcció de nous centres públics, produint així que encara hi hagi un gran nombre de nins sense escola o mal escolaritzats al mateix temps que ha reduït a pur verbalisme demagògic el caràcter igualitari de l'ensenyament en aquesta etapa. Així s'ha frustrat

un dels objectius més importants: Liquidar la divisió classista del sistema educatiu espanyol.

LLuny d'això, falten encara moltes places escolars, la gratuïtat és una aspiració d'amplíssims sectors de la societat i els centres privats i estatals segueixen impartint una educació clarament diferenciada.

La L.G.E. prometia també incorporar les "peculiaritats regionals..." però encara no han arribat les necessàries disposicions sobre l'ensenyament en llengua materna o vernacle, essent un escarni, les disposicions dels darrers anys, provant una vegada més la incompatibilitat de la seva solució amb l'estructura centralista de l'Estat franquista i el seu model educatiu.

La L.G.E. prometia també una reorganització de la formació professional (urgent degut a l'augment de l'edat mínima d'incorporació al treball fins als 16 anys) i una renovació qualitativa del batxillerat. Ni l'una ni l'altra s'han acomès seriosament: La insuficiència de l'organització i dels recursos de la professional és ben notòria fins al punt de constituir un greu problema pel propi sistema que té dificultats per reproduir la força de treball al nivell tècnic exigint avui en dia per la complexitat de la indústria. I del batxillerat, les darreres regulacions l'han configurat com a cicle preparatori de posteriors estudis universitaris i en conseqüència, donada l'estructura dels estudis universitaris, clarament discriminatori i restrictiu.

En matèria universitària, la L.G.E. partí de l'eufòria neocapitalista dels anys 60, ràpidament desautoritzada pel la crisi econòmica actual. D'aquí que a la política expansionista de la universitat seguí ben aviat una altra congeladora d'aquesta expansió, expressada en la congelació de pressuposts, l'establiment de la selectivitat i l'intent d'assolir la burocratització del professorat universitari.

I així arribam al desgavell actual, on la reforma que intenta en Cervera no ha donat encara cap fruit ni ha mostrat cap seriós intent de fer de l'educació un instrument de transformació per la nova etapa democràtica que just ara començam. Ben al revés, ha mostrat ja la seva clara predilecció per l'ensenyança privada en perjudici de l'estatal.

I.3.— Funció del sistema educatiu

La institució escolar juga un paper fonamental en el condicionament dels futurs ciutadans, encara que aquest es dona també a través de la família i d'altres institucions (com R.T.V., cine, premsa, etc).

La funció social de les institucions educatives, a qualsevol societat industrial capitalista ha estat ja prou definida: Contribuir a la reproducció de les relacions de producció existents i dominants, de la divisió social del treball i de la ideologia dominant.

Les estructures educatives proporcionen diferents nivells d'ensenyança a la població en general però en la necessària proporcionalitat per garantir el normal funcionament de les activitats productives. També a través de la transmissió de valors, d'hàbits i de costums, com l'acceptació del sistema jeràrquic classista establert (autoritarisme), el foment de la competitivitat, la separació entre treball manual i treball intel·lectual i l'ús de la ciència com instrument operatiu, escamotejant el seu valor crític (tecnocràcia), ajuden a la reproducció de l'actual divisió social entre explotador i explotats, entre dirigents i dirigits, entre dominants i dominats...

No basta però assenyalar el paper reproductor del sistema de producció capitalista que s'encomana a les institucions docents. S'han de considerar també les contradiccions internes del sistema, l'existència d'altres interessos diferents i els conflictes existents a totes les formacions socials que també es reproduïen i són presents a les institucions escolars. Exemples: La insuficiència econòmica per mantenir un sistema educatiu complet que assegurí una bona reproducció de tècnics, pressió dels diversos estaments socials en demanda de més escoles i guarderies i de més qualitat, i els conflictes entre empresaris i treballadors de l'ensenyança.

Aquesta dinàmica d'interessos contraposats fa que dia a dia els conflictes dintre l'ensenyament s'accentuin. Especialment, els ensenyants, afectats directament com a treballadors, en trobar-se

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

amb aquestes contradiccions, es replantejen la seva funció com agents educatius i la funció general de l'educació.

Part important del professorat ha anat prenent consciència de la necessitat de replantejar-se el seu paper, els objectius als quals contribueixen amb la seva tasca i l'explicació de l'ideologia immersa dins la feina educativa, intentant passar d'una visió ideològica al coneixement científic i, per tant, d'una acceptació no conscient del sistema educatiu a una actitud crítica i de canvi.

En aquesta perspectiva de canvi del sistema educatiu i de les institucions escolars, cal situar-nos com a Sindicat de classe, perquè creim que l'escola té un important paper a jugar, però distint, fins i tot contrari al que té avui per avui: tractar de compensar les diferències socio-culturals amb què els al·lots arriben a l'escola, proporcionant els instruments necessaris que permetin als futurs ciutadans jutjar críticament la realitat en la qual viuen (i que avui tracta de fer-ho uns inconformistes...) i contribuir a la seva transformació i millora. Paper que s'ha de situar dins un marc més ampli, i no aïlladament, de lluita per una societat millor i per la transformació de les estructures autoritàries, dels objectius i mètodes, i de la desconnexió amb la realitat, de les institucions escolars.

Es per això que propugnam la següent alternativa educativa, que a més de suposar un canvi estructural i profund del sistema educatiu, és al mateix temps un instrument per aconseguir objectius immediats i concrets, i és també un medi de lluita per assolir els canvis necessaris.

II.— ALTERNATIVA EDUCATIVA DEL STEI

II.1.— L'Ensenyança com a servei públic

El STEI considera l'ensenyament com un dels serveis públics fonamentals de tota societat, car no pot ésser una font de beneficis ni un instrument de control ideològic i social. En conseqüència, el finançament, administració i control de l'ensenyança ha de ser íntegrament públic.

Això vol dir que correspon als poders públics la responsabilitat de garantir la formació de tots els ciutadans sense cap tipus de discriminació econòmica, social o ideològica, mitjançant la creació i finançament del número de centres necessaris per una adequada escolarització de tota la població no adulta, l'establiment d'uns plans de formació permanent d'adults i el control efectiu de les condicions en què s'imparteix l'ensenyament.

Vol dir també que l'administració, gestió i control de l'ensenyament, a una societat democràtica, no pot ésser en mans de l'aparell públic, car aquesta és una responsabilitat que correspon directament als estaments implicats.

Encara més, si com a Sindicat volem superar l'actual divisió del treball, eliminant l'explotació de les classes dominants damunt les classes treballadores per arribar a una societat que hagi recompost harmònicament la divisió violenta (paralela a la divisió i lluita de classes) entre cultura i treball, entre direcció i execució, entre camp i ciutat, entre naturalesa i societat, cal també superar l'actual model de sistema educatiu i escola capitalista, per arribar així a un projecte de sistema educatiu fonamentat en la concepció de l'educació com a patrimoni permanent de tot el poble.

Aquest procés ha d'eliminar qualsevol involució estatalitzadora o privatitzadora de l'escola, procedint a una planificació autènticament democràtica de tot el sistema educatiu que no pot passar per una reglamentació burocràtica dels centres, sinó per una determinació dels objectius educatius i dels recursos gaudint de la més àmplia autonomia per decidir els continguts i els mètodes, així com les formes de connexió amb el treball, tot sota el control de les instàncies socials directament afectades.

L'autonomia del centre és, també, el marc d'exercici de l'autogestió que correspon per igual als grups institucionals afectats, professors, pares i alumnes, en un afany decidit per l'alliberament de tota condició autoritària.

II.2.— Ensenyança "Mallorquina-menorquina-eivissenca..."

L'ensenyament, bàsicament, és un procés de preparació i d'integració a la pròpia comunitat social, car es du a terme en un marc social concret i la seva estructura, dissenys i mètodes depenen de la naturalesa i de les característiques de la societat dins la qual es desenvolupa.

Conseqüentment, l'ensenyament a les Illes ha d'ésser adequat als trets específics i en funció de les característiques econòmiques, socials i culturals que defineixen cada comunitat il·lenca: Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera.

a) Això es tradueix en una planificació i administració educativa pròpia, i per això és necessari un marc polític d'autogovern a les Illes que permeti de realitzar la legislació exclusiva i l'execució directa del sistema educatiu, amb el necessari control dels mitjans de comunicació social per tal de poder aplicar noves tècniques a l'ensenyament (televisió escolar, ràdio, premsa, cinema...).

La nova forma de planificació i administració educativa haurà de procurar la distribució dels fons econòmics tenint en compte les diferències de desenvolupament entre els diversos barris de Ciutat i entre els pobles de la part forana així com entre totes les Illes.

b) Això vol dir també que la programació dels seus continguts ha de fer-se a partir de la realitat socio-econòmica-cultural de cada Illa, segons el principi bàsic d'una pedagogia arrelada al medi i a la realitat concreta que permeti la seva coneixença activa per tal de formar homes i dones capaços de descobrir, investigar, interpretar i canviar aquesta realitat.

L'ensenyança ha de fer una tasca de sensibilització i de reflexió sobre el fet nacional de les Illes i ha de posar els mitjans necessaris perquè tothom s'hi integri sense diferències. Això cal fer-ho a través d'una inserció concreta en el medi més pròxim com a punt de partida per el coneixement de tot el país, en tota la seva problemàtica i realitat plurinacional i des de tots els aspectes: geografia, economia, política, etc.

En els al·lots d'origen immigrant cal conjuminar-ho amb la reflexió sobre la pròpia immigració i amb la informació adequada de la cultura d'origen, com a camí normal d'integració.

Es a través d'aquesta realitat nacional que l'ensenyança ha de proporcionar el coneixement de les altres realitats i ha de fomentar en ells l'esperit de pertinença a la comunitat pròpia i de solidaritat amb els altres pobles i nacionalitats.

b) L'ensenyança haurà de tenir en compte també la realitat lingüística de les Illes. Per tant, la llengua, vehicle normal del procés educatiu, ha de ser la catalana, amb una tendència clara i decidida de normalització lingüística dels nins i nines que no la tinguin com a pròpia, i per això, propugnam:

—Ensenyament en català a tots els nivells educatius i la introducció del castellà com a segona llengua, una vegada adquirits els mecanismes bàsics de l'idioma propi.

—Ensenyament en castellà per als castellanoparlants dels mecanismes bàsics de l'idioma i progressiva introducció del català com a segona llengua.

En l'aplicació d'aquestes mesures, s'haurà de tenir en compte la necessitat d'un període d'adaptació, que exigirà una atenció preferent a la formació del professorat.

II.3.— Característiques del sistema educatiu

El model de sistema educatiu que propugnam ha de reunir les següents característiques:

a) Caràcter totalment gratuït i sense afany de lucre:

L'ensenyança ha de ser gratuïta a tots els seus nivells, gratuïtat que no es refereix sols a l'escolarització, sinó també a tots els elements necessaris per portar a terme una pràctica educativa correcta: material, transport, llibres de text, etc.

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

Sense afany de lucre, car s'entén que quan s'admet l'educació com un servei públic fonamental ha de dur aparellada el rebutjament de tot afany de lucre relacionat amb l'ensenyança, essent responsabilitat dels poders públics el control i vigilància de tots aquells aspectes en què es converteix en motiu de grans guanys de tipus econòmic (edició i comercialització de llibres de text).

b) Caràcter democràtic: La planificació de l'estructura, continguts i mètodes educatius ha de ser decidida amb la participació efectiva de totes les forces socials afectades per l'ensenyament i, molt especialment, els estaments directament implicats en el procés educatiu.

La gestió dels centres d'ensenyança correspon directament i totalment als estaments implicats: treballadors de l'ensenyança, pares i alumnes.

c) Caràcter científic i racional, no discriminador i no massificador: Creim possible la implantació d'un sistema d'ensenyança no manipulador respecte a l'alumnat, que s'atengui exclusivament a l'objectivitat científica, eliminant tot el subjectivisme possible i els continguts irracionals dels programes d'ensenyament.

S'ha d'eliminar qualsevol discriminació que pot efectuar-se sobre l'alumnat en relació a raons de qualsevol tipus, siguin polítiques, socials, econòmiques, personals o d'altre significat, fent especial menció en l'eliminació de qualsevol tipus de desigualtat entre sexes, o de qualsevol forma educativa que condueixi a l'educació en aquesta desigualtat.

L'ensenyament s'ha de mantenir a uns límits de quantitat en la relació alumnes-professors que permeti el coneixement mutu i la realització d'activitats que puguin estar encaminades a fomentar la potenciació de les qualitats humanes de l'alumnat i l'atenció dels problemes d'aquest tipus que existeixen o puguin produir-se.

d) Caràcter Pluralista: L'educació ha d'inserir els alumnes dins la realitat social. En una societat democràtica ha de fer-los conèixer les diverses opcions i oferir-los la metodologia perquè puguin analitzar aquesta realitat social i transformar-la de manera més i més autònoma, començant ja des de l'escola. Globalment, aquesta ha d'estimular en els alumnes els valors d'una societat democràtica: solidaritat, respecte als altres, actitud de diàleg, etc.

D'altra banda, cal que el mestre pugui traslluir-hi les seves idees, religioses o polítiques, però sense adoctrinar. Per això, cap ensenyant serà discriminat per les conviccions que pugui tenir. Únicament les actituds anti-democràtiques han de ser excloses de l'ensenyança.

La sana pluralitat dins l'escola, deduït del pluralisme ideològic de la societat, és la millor garantia d'un ensenyament democràtic, no totalitari, en què els nins siguin educats en una formació alliberadora i en el respecte mutu. L'ensenyament no es pot instrumentalitzar com a plataforma d'adoctrinament o militància, i contra els possibles abusos autoritaris, una participació democràtica de tots els estaments implicats, en la gestió i control pedagògic, ideològic i econòmic de l'ensenyament, serà el millor impediment.

e) Caràcter aconfessional: L'ensenyança ha de ser aconfessional per tal de respectar l'evolució de l'infant, en el sentit de no imposar-li cap concepció religiosa o política de la realitat. Això no significa ni ensenyament anti-religiós (car seria un determinat signe confessional) ni ensenyament neutre (L'educació no ho és mai) sinó ensenyament alliberador capaç d'oferir coneixement de cultura i pensament de tots els signes ideològics, concretant molt més els més arrelats a la nostra terra, i de formar actituds humanes de convivència bàsiques per la vida social.

La vida extraescolar conté diferents factors d'educació i adoctrinament com la família, els mitjans de comunicació (premsa, TV, còmics, cinema...), els partits polítics, grups i comunitats religioses i l'Església, que ofereixen un ambient més idoni per l'educació religiosa o confessional. Entenem doncs, que la formació religiosa s'ha de desenvolupar en el marc familiar (com a responsabilitat difícil de delegar) o bé en el marc de les pròpies institucions religioses, les quals disposen ja dels seus propis recursos per aquesta tasca, però mai aquest tipus d'ensenyament no ha

d'involucrar a un sistema educatiu global ni a uns professionals de l'ensenyament.

f) Caràcter estimulador i no selectiu:

Consideram que l'ensenyança ha de convertir-se en un medi ric i estimulador, que es plantegi com objectiu, enfront del fracàs, l'èxit de tots els escolars, i la contribució a la seva formació integral.

Cal que la societat arbitri els mitjans necessaris perquè el dret de tots els ciutadans a l'educació sigui realment efectiu no tan sols en igualtat de condicions, sinó també de forma que compensi, tant com sigui possible, les deficiències culturals i de desenvolupament, producte del medi geogràfic i del nivell socio-econòmic que l'ensenyança actual tendeix a reproduir.

II.4.— L'Ensenyament bàsic i l'escola pública

Dins la planificació de l'estructura educativa, propugnam la implantació d'un cicle educatiu únic i obligatori, entès com a període escolar bàsic, igual i general per tothom, que abarqui des del començament de l'escolarització fins al final.

Aquest cicle bàsic haurà d'impartir l'ensenyament d'acord amb els principis abans esmentats, i per tant, a uns centres escolars que reuneixin les característiques que defineixen la nova Escola pública que defensam. Gratuïta, democràtica, científica, racional, pluralista, aconfessional, no selectiva, arrelada al medi i en català.

Per aconseguir tot això, l'ensenyament en aquest cicle bàsic ha de ser:

—INTEGRAL: De plena educació, de totes les facetes que componen la personalitat humana, sense especialitats prematures.

—DE QUALITAT: Per desenvolupar l'esperit crític i observador, capacitant per la inserció en la societat i concedint una especial atenció al desenrotllament del treball manual.

—ANTI-AUTORITARI: Per acabar amb l'autoritarisme en la relació professor-alumne, i substituir-lo per una disciplina basada en el lliurement consentida.

—MIXTA, és a dir, amb implantació real de la coeducació per tal d'evitar la discriminació.

Ha de dar-se també una importància suficient al tractament d'aquelles deficiències de tipus d'aprenentatge de matèries específiques que són pròpies d'aquest període educatiu i que són causa de molts de fracassos posteriors.

S'ha de procurar igualment l'existència de tota sèrie de serveis que van implícits en el normal desenvolupament educatiu de qualitat: Psicològics, sanitaris, etc.

A més, la nova Escola Pública ha d'estar lligada al seu entorn social. Aquest aspecte l'entem en tres sentits:

—Que el medi extern entri dins l'escola i el treball escolar.

—Que l'activitat escolar aportï a la col·lectivitat elements de promoció.

—Que fora de l'horari escolar, el centre serveixi d'estímul cultural del medi on l'escola està situada (activitats culturals, extraescolars, etc.). Es en aquest context que s'hauria d'admetre la formació en les distintes opcions ideològiques.

Com sigui que l'ensenyança ha d'estar lligada amb altres serveis públics, cal que els centres escolars estiguin relacionats amb els serveis de Sanitat i profilaxi, urbanisme, mitjans de comunicació, esplai, colònies d'estiu i sports.

Per acabar, tot això posa en clara evidència la necessitat que cada nucli de població, per petit que sigui, tenguï la seva pròpia escola.

Finalment, el cicle bàsic significa un tronc únic sense trencament, amb titulació única, des dels 0 als 18 anys, com a mínim, i que sigui obligatòria des dels 4 anys, i amb les

(Continua pàg. següent.)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

següents etapes, definides més per edat madurativa que cronològica:

- Llar d'infants De 0 a 3 anys
- Parvulari De 4 a 6 anys
- Primera etapa De 6 a 10 anys
- Segona etapa De 10 a 14 anys
- Tercera etapa De 14 a 18 anys

II. 5.— La gestió de la nova escola pública.

D'acord amb el principi enunciat abans, la gestió dels centres ha de recaure en un Consell Escolar, màxim organisme de representació i decisió, format per representants dels ensenyants, del personal no docent, dels pares, dels alumnes (segons l'edat) i de les altres forces socials representatives del lloc on radica el centre i que estiguin directament interessades en el funcionament de l'escola (Associacions de veïns, Sindicats, etc.) i amb representació de l'Administració local (municipis).

Les competències del Consell Escolar seran de tipus econòmic, organitzatiu i de definició de les línies generals de la pedagogia del centre, i tendran en compte el medi en el qual se situa l'escola.

—El Claustre Escolar, constituït per la totalitat dels ensenyants del centre i el personal no docent amb funcions educatives, tendran com a tasca primordial l'elaboració de les propostes pedagògiques i metodològiques que han de configurar la línia del centre, propostes que, una vegada aprovades pel Consell Escolar, seran concretes pel Claustre en base a la planificació i programació dels objectius i activitats a realitzar.

—Els centres han de disposar, a més de tots els organismes tècnics necessaris per aplicar adequadament tant la línia pedagògica com la planificació i programació concreta (nivells, àrees, departaments, etc.).

A més, es formaran comissions de curs o nivell, integrades per mestres, pares i alumnes, segons l'edat, per tal de facilitar la participació dels pares en el funcionament de l'escola i per tal de dur a terme també la necessària col·laboració entre pares, alumnes i professors per una adequada dinàmica educativa del nivell. Es faran, també, comissions d'activitats per tal de profunditzar els lligams entre la vida familiar, la vida escolar i la vida de l'entorn.

—Tots els càrrecs (tant dels organismes tècnics com del Consell Escolar i càrrecs executius) seran elegits directa i democràticament pels propis estaments i podran ser revocats pels mateixos estaments.

—La direcció executiva dels centres serà responsabilitat comunitària del Consell Escolar i del Claustre, els quals anomenaran periòdicament als responsables i coordinadors necessaris per cada tasca concreta i així no hi haurà direccions unipersonals sinó direccions col·legiades.

—Tots els Consells Escolars, els Claustres, les comissions i els organismes tècnics es coordinaran amb els respectius òrgans dels altres centres, tant a nivell de barri, poble o municipi, com a nivell de comarca o Illa, per tal de establir les necessàries relacions tant en la planificació educativa general com en la investigació didàctica i pedagògica o en les activitats escolars. En especial, es formaran Consells Escolars als distints nivells territorials, amb la participació d'organismes sindicals i de veïns que existeixin a la zona i amb representació de l'administració, per la correcta aplicació del principi de la participació directa en la política educativa. (veure II.2.b).

II. 6.— L'Ensenyança superior

Les característiques de científicitat i racionalitat es converteixen en aquest sector educatiu en consustancials amb la seva pròpia definició. El STEI defensa la reflexió als estudis supe-

riors de les següents definicions:

—Eliminació de qualsevol discriminació que pugui produir-se en l'accés a la docència en aquest sector, per mor d'ideologies o creences.

—Llibertat d'expressió en l'exercici de la funció educativa que permeti a l'alumne entrar en contacte amb diverses opcions i promoure un desenrotllament intel·lectual adequat.

—Atenció especial a les realitats de tipus nacionals amb estudi i investigació de les Illes, en especial en aquelles facetes que impliquin la potenciació econòmica de les Illes.

—Potenciació, atenció econòmica suficient i desenrotllament de tot el procés investigador consubstancial amb aquest tipus d'ensenyament.

II. 7.— El professorat.

a) El cos únic d'ensenyants: El personal docent del cicle únic que propugnam ha de complir característiques fonamentals que enunciam com a projecte de Cos únic d'ensenyants, que suposa, per a tot el mencionat cicle, que la titulació acadèmica i situació administrativa ha de ser homogènia, sense discriminacions, en funció de la categoria del professorat que l'imparteix.

b) La participació del professorat en la planificació, gestió i administració en el desenvolupament de tot el procés educatiu, junt a la resta d'implicats, s'ha de fer totalment, eliminant de l'Estat aquelles funcions que no li siguin pròpies i tendint en el màxim d'un sistema autogestionari en tot el camp de l'ensenyança.

El procés democràtic en el camp de l'ensenyança, du a terme per al professorat la totalitat dels drets democràtics i de totes les llibertats individuals i col·lectives i sindicals.

III.— FINS I OBJECTIUS PRIORITARIS

III.1.— Sobre l'escolarització

a) Condicions de l'escolarització: L'escolarització ha d'arribar a ser semigratuïta per als infants de 0 a 2 anys, amb sosteniment de la iniciativa pública i de la privada, gratuïta des dels 2 anys fins a l'acabament del cicle, i obligatòria des dels 4 anys. A aquest fins s'hi ha d'arribar escalonadament i d'una forma progressiva.

b) Formes d'escolarització: 1.— A cada nucli de població hi ha d'haver una escola oberta (Això significa tornar obrir totes les escoles unitàries) amb els recursos adients quant a professorat, instal·lacions i material. 2.— Cal evitar l'existència de macro-centres que impedeixen l'escolarització de qualitat. 3.— Sobre els desplaçaments provocats per l'existència de nuclis petits de població, cal tenir en compte que durant les etapes de preescolar i primera etapa d'EGB, cal que els alumnes estiguin escolaritzats totalment al seu nucli de població, sense efectuar desplaçaments. En canvi, durant els següents anys, s'han de combinar dos tipus d'ensenyament, un al mateix nucli de població, el màxim de temps possible, i l'altre a un centre complet, que reuneixi totes les condicions necessàries.

Finalment, quant al nombre d'alumnes per classe han d'arribar a ser els indicats per la UNESCO, i cal que ja ben aviat es redueixi el número d'alumnes en base a un màxim de 25 per Preescolar i un màxim de 30 per EGB.

III.2.— Sobre la qualitat de l'ensenyament

Cal recalcar els següents aspectes per aconseguir millorar la qualitat de l'ensenyament:

a) Sobre el professorat i serveis adequats: 1.— Necessitat que cada centre disposi de tots els professors necessaris, més els especialistes adequats. 2.— Resulta totalment urgent la incorporació de psicòlegs, pedagogs i assistents socials a les estructures educatives i als centres escolars per tal que a cada

(Continua pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior)

centre hi hagi un psicòleg al menys i que hi hagi també un adequat marc de serveis assistencials psiquiàtrics, mèdics, etc.)
Sobre el treball escolar! El treball dels treballadors de l'ensenyança per a la preparació, programació, i avaluació de les classes, s'ha de fer en equip, entenent que per això és necessari una total dedicació a l'ensenyança, degudament retribuïda, i una jornada laboral que distingueixi les hores lectives, mai més de 25 a la setmana, de les hores no lectives, sense alumnat.

Igualment cal dir que s'han d'arbitrar els mecanismes necessaris per dur a terme un intercanvi entre els centres escolars sobre material i resultats pedagògics aconseguits a fi de posar en comú les necessàries tasques investigadores en el camp pedagògic que permetin un adequat coneixement dels centres i de l'entorn escolar.

Finalment, cal insistir en què l'ensenyança ha de ser arrelada al medi de les Illes, i per això cal acoplar aquesta realitat illenca als materials utilitzats a les escoles (llibres, fitxes, etc.)

III.3.— Sobre l'ensenyança en català

Com alternativa urgent es proposa:

a) L'ensenyament en català a tots els llocs que sigui possible fer—ho ja des d'ara.

b) Ensenyança del català a totes les escoles, de forma obligatòria i urgent.

c) Que es comenci l'aprenentatge en català per aquells al·lots de parla mallorquina, sobretot, els primers mecanismes de lectura i escriptura.

d) Que a les zones de predomini de parla castellana es produeixi de forma gradual l'ensenyança en català, fent-se els primers cursos en la llengua materna.

e) En quant al professorat, calen dues mesures urgents: Fer cursos de formació de Professorat, a fin que tots els professionals de l'ensenyament arribin a conèixer i dominar la nostra llengua. I donar opció als professors no catalans parlants a retornar al seu lloc d'origen el més aviat possible.

III.4.— Sobre el professorat

a) Preparació: La situació actual en què es troba el professorat en relació a la seva preparació tècnica i pedagògica, fa necessària la iniciació urgent d'un pla de reciclatge per a tot-hom.

Aquest reciclatge ha de ser gratuït, de qualitat i organitzat i planificat des de les Illes amb la participació dels afectats i de les associacions sindicals que els representen, i de les entitats socio-culturals de les Illes.

Han de ser aspectes importants d'aquest reciclatge, la llengua i cultura de les Illes, pedagogia del medi-entorn de l'escola i les inter-relacions escola-medi.

Al mateix temps, s'han de realitzar, en número i periodicitat suficient, cursos d'especialitat per als professionals que abarquïn des de Guarderia i Preescolar fins a BUP i FP, passant per totes les àrees fonamentals i complementàries, en especial: Plàstica i Pretecnològica, Dinàmica, Ed. Física-Sports.

b) Formació del nou professorat:

El fracàs dels plans d'estudi de l'Escola Normal de Magisteri i la deficient formació pedagògica dels altres professionals de l'ensenyament, requereix una ràpida solució.

Cal que la formació que han de rebre els futurs professionals de l'ensenyança sigui des d'ara mateix: adequada a la realitat socio-cultural de les Illes, de qualitat per donar una autèntica especialització i uns recursos didàctics adequats als moments actuals, planificada per tal d'establir un accés directe al finalitzar els estudis (al treball).

Per això, l'Escola de Formació del Professorat ha de

combinar els ensenyaments teòrics de les matèries relacionades amb l'educació (psicologia, sociologia, pedagogia, didàctica, etc) amb una ensenyança pràctica a càrrec de professionals de l'ensenyament que aportin les seves pròpies investigacions i experiències.

A l'hora de planificar els plans d'estudis de l'Escola de Formació del Professorat, dins la posta en marxa de la nostra Universitat, s'han de tenir en compte aquests criteris i la participació dels treballadors de l'ensenyança.

c) Sobre l'intrusisme i el "pluriempleo".

Es necessari acabar amb l'intrusisme dins l'ensenyament: Mentre hi ha professionals en atur, sense feina, molts de llocs de treball estan ocupats bé per gent no titulada (sobretot a Guarderies i Preescolar) bé per gent que fa valer els seus privilegis (religiosos que aprofiten les facilitats actuals per compulsar títols eclesiàstics) bé per gent que té títols superiors però es dedica a l'ensenyament com a segona tasca remunerativa.

El "pluriempleo", vertadera malaltia del nostre treball, sols podra acabar quan hi hagi una remuneració adequada per tothom que comparti una dedicació suficient i exclusiva a l'ensenyança. Però es necessari ja ara acabar amb tots aquells funcionaris numeraris que ocupen més places de treball ja sigui com No Numeraris ja sigui al sector Privat. Igualment cal denunciar als professionals que més o manco ben remunerats han fet de les hores de "pluriempleo" o de les classes particulars el modus-operandi denigrant la tasca de l'ensenyament fins a uns nivells mercantilistes o de "presa de pèl".

III.5.— Sobre l'Escola estatal

Com a objectius prioritaris per l'ensenyament estatal per tal d'arribar a la nova escola pública, definida per les característiques educatives abans assenyalades, cal aconseguir el següent:

1) Plena autonomia de funcionament dels centres estatals pel que fa a la utilització dels recursos econòmics i didàctics, plans de treball, organització interna, etc.

2.— Gestió dels centres estatals a partir d'una direcció democràtica i posta en funcionament d'equips coordinadors, de comissions econòmiques, amb participació de pares i alumnes dels cursos superiors.

3.— Potenciació de les recerques i experiències de caràcter educatiu i progressiu funcionament d'equips pedagògics.

4.— Finançament adequat dels centres escolars estatals per part dels organismes públics municipals i autòctons.

5.— Racional distribució dels recursos i del material escolar, amb participació dels afectats.

6.— Adequada conservació i manteniment dels edificis escolars per part dels municipis, amb contractació del personal no docent necessari per un correcte i normal funcionament de l'activitat docent.

7.— Augment de les plantilles dels centres de Preescolar i EGB, en base als següents punts:

—Preescolar: Un especialista més per cada 4 unitats

—Centres d'EGB de menys de 8 unitats: Un mestre més

—Centres de 16 Unitats: 21 ensenyants (Dos d'Ed. Esp. i tres especialistes de 2a. etap. i dos més d'activ. complement.)

8.— Una jornada de treball, per Preescolar i EGB, que sigui:

—Obligatòria, de jornada plena, de 25 hores lectives de classe, 5 hores no lectives dins centre, 5 hores dedicació i preparació a professió, dins o fora cent.

—Opcional, de dedicac. exclusiva: 25 hores lectives de classe, 10 hores no lectives dins centre, 5 hores dedicació i preparació a professió, dins o fora cent.

—Els càrrecs (tant de Director, subdirector, secretari, coordinador o cap de departament) tindran per compensar la dedicació a la seva funció, una disminució d'hores lectives setmanals de classe, sense cap altra remuneració.

9.— Realització prèvia al Concurs General de Trasllats (a

(Continua pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior)

nivell de tot l'Estat) d'uns concursos de trasllats, primerament illa per illa i seguidament, a nivell de totes les Illes, on es treuen totes les places reals vacants, Concursos que serien mixtos.

Abans de parlar de Concursos per especialitats, s'han d'haver realitzat els cursos d'especialització, suficients per tothom.

III.6.— Sobre l'Escola privada

Actualment, tots els centres de propietat i gestió privat de les Illes, estan subvencionats per l'Estat, amb uns percentatges que varien entre el 50 i el 100 0/0 de subvenció.

Davant aquest fet, la gestió, administració i direcció d'aquests centres subvencionats no pot estar en mans dels propietaris, car els centres d'ensenyament, donada la seva funció, han de ser considerats com a serveis públics, sense fins lucratiu ni sense que puguin ser font de beneficis i, donada la participació de capital estatal, a través d'aquestes subvencions, en el seu manteniment, han de ser gestionats democràticament per la societat i, prioritàriament, per la comunitat escolar, integrada pels pares, alumnes, treballadors del centre, com estaments implicats en la tasca educativa, i per entitats socials afectades.

Conseqüentment, el STEI propugna dues opcions per aquests centres:

a) Passar a ser Escoles Públiques

b) Continuar essent Escoles Privades, però sense cap tipus de subvenció. L'opció per elegir correspon primordialment als estaments implicats de cada escola, encara que els propietaris dels centres puguin optar per la segona fórmula, però sense acollir-se a les subvencions.

El STEI propugna la transformació dels Centres Privats subvencionats, en convergència amb l'Escola Estatal, per a con-

vertir-se ambdues, en el sentit progressista que la nostra societat requereix, en una NOVA ESCOLA PUBLICA, arrelada a les Illes, democràtica, en igualtat de condicions per tothom i sense ser discriminatori per ningú i sense cap imposició ideològica.

Per tal d'arribar a aquesta transformació, caldrà primer que:

a) Tot el professorat dels centres privats subvencionats passi a formar part d'un cos de treballadors de l'ensenyament, dependent de l'Administració Autònoma a efectes retributius i econòmics i dependents del Consell de Direcció dels Centres a efectes escolars-pedagògics-professionals i laborals.

b) Prèviament es constituïran els Consells de Direcció dels Centres Subvencionats Privats, elegits democràticament d'entre els diversos estaments de la comunitat escolar (professors, No Docents, pares i alumnes) el qual s'encarregarà de la marxa, organització i gestió del centre, de la contractació de personal nou i de la línia pedagògica del centre.

c) Prèviament, també, s'ha d'arribar igualment a l'equiparació salarial dels professionals de Privada amb els del sector Estatal.

El traspàs definitiu de l'escola privada subvencionada a propietat pública, serà negociat entre la propietat del centre, l'administració autònoma i el Consell de Direcció.

Quan això es faci, el procés de transformació seguirà les mateixes pautes de l'Escola Estatal, vers la nova Escola Pública.

Finalment, cal afegir que el STEI no s'oposa a l'existència de centres privats, no subvencionats amb diners públics, naturalment, però a condició que la seva estructura organitzativa interna sigui veritablement democràtica i sempre que accepti el pluralisme ideològic al seu si.

El STEI està en contra dels Idearis de Centre, car estan en contradicció amb la llibertat d'ensenyança i amb el pluralisme ideològic.

QUADRE 1

PERCENTATGES D'ENSENYAMENT ESTATAL I NO ESTATAL, ALS CURSOS 69-70 I 75-76.

Ensenyança	1.969-70		1.975-76	
	Estat	Illes	Estat	Illes
-Estat:	72,2º/o	54,7º/o	60,5º/o	46,9º/o
-No Estatal:	27,8º/o	45,2º/o	39,5º/o	53,1º/o

ALTERNATIVA SINDICAL

I Realitat socio-política i sindical

1.1.1. Amb el procés de lleuger avanç en la consolidació de la democràcia arribaria la fi de la il·legalitat de les organitzacions sindicals de classe. L'antic sindicat vertical desapareixia jurídicament amb la legalització de les diferents opcions sindicals.

Malgrat el temps transcorregut i els bons propòsits no s'ha aconseguit un procés plenament democràtic, com es demostra en la impossibilitat de certs sectors de treballadors que no gaudeixen encara de drets tan fonamentals com la lliure sindicació o la negociació col·lectiva.

Tan en el camp sindical com en la resta de l'aparell estatal perviuen, sota altres formes o mètodes, restes del ser i de l'actuar del passat règim.

1.2. REALITAT SINDICAL

1.2.1. Si durant l'època dictatorial els moviments de treballadors s'uniren en accions reivindicatives i lluites unitàries, ara, abocats dins un procés de consolidació de la democràcia, diferents interessos impedeixen continuar la lluita dins una central sindical unitària de tots els treballadors. Malgrat aquest actual pluralisme sindical, dins alguns sectors com el de l'ensenyança, es fa imprescindible mantenir organitzacions sindicals unitàries, paper que vol assolir el STEI.

1.2.2. ¿COM NASQUÉ EL STEI?

a) Afavoriren el naixement de moviments unitaris dins els sectors d'ensenyants:

—La denúncia de la ineficàcia representativa d'organismes oficials.

—Reivindicacions comunes immediates.

—Aspiració dels distints sectors de coordinar i concentrar forces enfront d'uns problemes i lluites semblants.

—Voluntat de concretar la coordinació en uns organismes estables, representatius, democràtics i autònoms.

b) Els moviments reivindicatius, que mostrarien després la voluntat unitària, sorgiren en moments de clandestinitat sindical però amb una certa permissivitat oficial, dins sectors amb mínima consciència de la pròpia condició de treballadors, mesclada amb forts sentiments corporativistes.

Cada sector anà trobant formes organitzatives pròpies, així les coordinadores dins els ensenyants estatals i l'aprofitament dels càrrecs verticalistes per representants demòcrates dins els de la Privada.

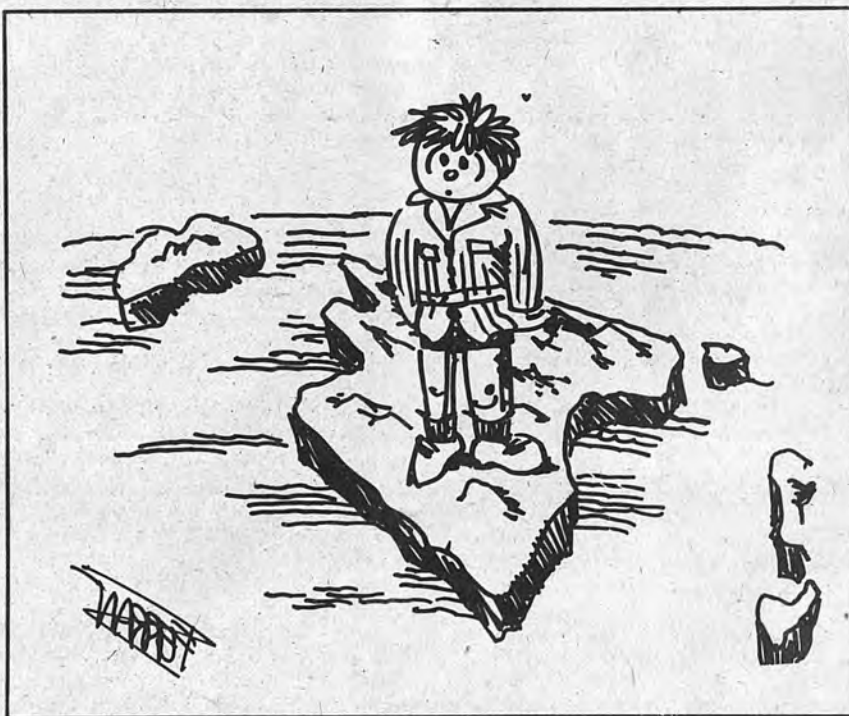
c) Dins els moviments sectorials a les Illes, es trobaren treballadors de diferents tendències polítiques i sindicals. Apart de la unitat d'acció en reivindicacions, concretes que anaven sortint, s'anava consolidant una estabilitat organitzativa fonamentada en l'assemblea on participaven la majoria dels treballadors més actius i conscienciats dels sectors. Comença una certa coordinació estatal, però es feia necessària l'estabilitat de la interrelació entre tots els sectors.

d) Després que començassin a funcionar els sindicats dels sectors, la discussió, pels afiliats de diferents alternatives, ens conduí als treballadors de l'ensenyança de les Illes a construir una alternativa sindical unitària i intersectorial.

En l'assemblea del 16-XII-77 es constituí el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança de les Illes (STEI) amb els sectors privada, no docents i Estatal, al qual després s'han juntat els de formació professional, universitat, Instituts, etc.

1.2.3. L'existència a les Illes d'un sindicalisme de classe, unitari, dins els treballadors d'ensenyança, amb una influència i una força demostrada en les darreres lluites reivindicatives, les eleccions a les empreses, destins forçosos, convenis, garantitza la no-prolifерació de sindicats grocs, amb interessos exclusivament corporativistes i potenciats per empresaris o per "l'establishment".

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA SINDICAL

II El STEI: Característiques

2.1. Autonomia sindical

2.1.1. El STEI és INDEPENDENT de qualsevol organització o partit polític malament hi treballin militants de partits i organitzacions.

2.1.1. El STEI es financiarà, bàsicament, amb les quotes i activitats dels afiliats.

2.1.3 El STEI manté l'autonomia respecte a pactes o decisions parlamentàries.

Mitjançant les accions i mobilitzacions decidides pels treballadors faran arribar les reivindicacions al Parlament i organismes de govern.

2.1.4. El STEI ha d'assolir representació i participació als organismes decisoris dins l'ensenyança i als que se puguin crear (Consell general...) tant a les Illes com a nivell estatal.

2.2. Sindicalisme Unitari

2.2.1. El STEI practica un sindicalisme unitari, que suposa: Reconèixer com a enriquidora la pluralitat ideològica en el seu si, actuant amb criteris unitaris, on hi caben totes les ideologies i corrents d'opinió, garantint que tots puguin fer sentir les seves veus, utilitzant els mitjans del sindicat, davant la resta d'afiliats, per minoritaris que siguin perquè a través del coneixement i discussió de diferents plantejaments s'arribi a alternatives realment unitàries.

2.2.2. El reconeixement de corrents d'opinió o criteris distints no suposa dret d'esser representants directament als organismes del STEI. La representativitat la tendran els afiliats elegits directament per les assemblees, congressos o organismes sindicals.

2.3 Sindicalisme de classe

El STEI és un sindicat de classe que té com objectiu final l'eliminació de tota opressió i explotació, per superar l'actual divisió del treball i la lluita de classes. El STEI com a Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança, té com objectiu bàsic superar l'actual model del sistema educatiu d'ensenyament capitalista per arribar a un projecte de sistema educatiu al servei del poble.

2.3.1 El STEI està obert a la unitat amb tots els treballadors i cerca la unitat sindical amb tots els moviments i sindicats existents.

2.3.2. El STEI, en defensar els drets dels treballadors de l'ensenyança té presents els de la resta de treballadors.

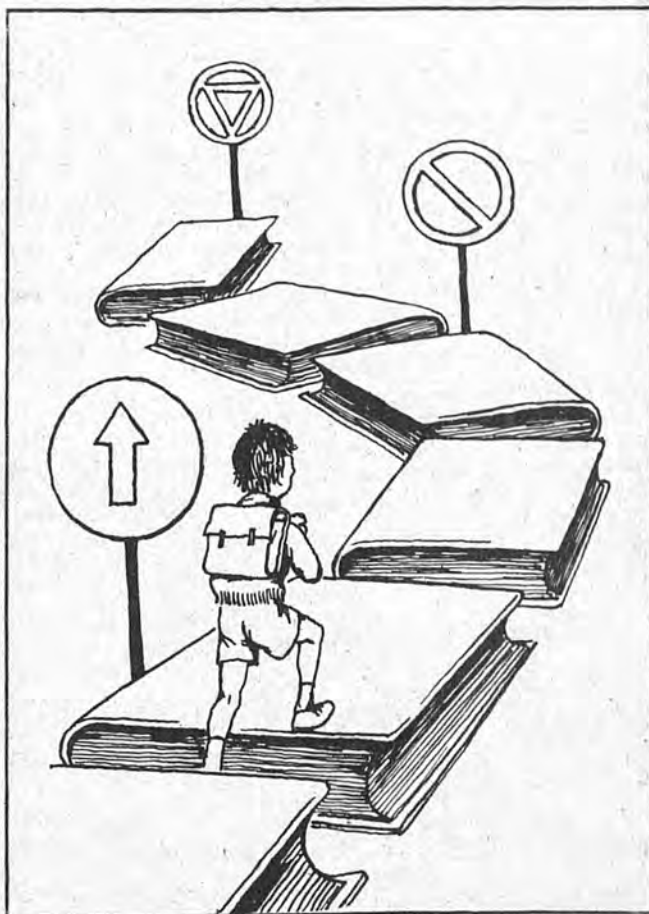
2.3.3. En ser l'activitat dels treballadors de l'ensenyança d'un caràcter eminentment social, el STEI fomentarà fórmules que facin possible la participació de tots els implicats en el procés educatiu (pares, alumnes...) en la gestió de l'ensenyança. En aquest sentit, és necessari el contacte regular amb associacions i federacions de pares d'alumnes i moviments democràtics de ciutadans.

2.3.4. El STEI potenciarà la unitat d'acció dels sindicats amb incidència en els sectors mantenint relacions prioritàries amb els de línia i actuació semblants al STEI.

2.3.5. El STEI participará en les lluites unitàries per objectius globals de la classe treballadora (carestia de vida, drets sindicals, estatut d'autonomia...) abonant-les en la mesura de les seves possibilitats, sobretot si es planteja de forma unitària. En aquest sentit s'abonaran prioritàriament a sindicats unitaris de classe d'altres sectors (SLMM, Unió de pagesos...)

2.4.—Sindicalisme Assembleari, reivindicatiu, socio-polític i confederal.

2.4.1. Assembleari: Es continuarà i enfortirà la pràctica assembleària com a mètode per aconseguir la conscienciació i unitat d'acció de tots els treballadors de l'ensenyança, sense que això signifiqui un "assembleisme" constant que és perjudicial per als fins i objectius sindicals. L'Assemblea, de centre (de treball) i els representants com a portaveus d'aquesta són els eixos fonamentals de la pràctica sindical. Les Assemblees de sector,

d'afiliats o de representants (aquestes sempre obertes als representants) són les eines bàsiques de tota acció sindical reivindicativa. El protagonisme de les Assemblees d'afiliats està garantitzat en el funcionament intern del Sindicat.

2.4.2. — REIVINDICATIU:

El STEI practica un sindicalisme reivindicatiu dels interessos econòmics, laborals i professionals, dels treballadors de l'ensenyança en defensa d'unes condicions de treball i de vida justes, iguals per a tothom, i per una ensenyança al servei del poble.

2.4.3. — SOCIO-POLÍTIC:

El sindicalisme que practica el STEI no es limita a la defensa d'uns drets laborals dels treballadors de l'ensenyança ja que és conscient que totes les reivindicacions sindicals no estan aïllades del context social i polític, sobretot en el camp de l'ensenyança. Per això es compromet a treballar amb totes les forces democràtiques i progressistes en la transformació de la societat.

2.4.4. — CONFEDERAT A LA UCSTE

El STEI és un Sindicat sobirà que defensa prioritàriament els drets dels treballadors de l'ensenyança de les Illes, així com la nostra cultura i llengua. En les reivindicacions plantejades a nivell d'Estat espanyol, actuarà en conjunció amb la UCSTE, amb la qual està confederat.

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

III Criteris d'acció sindical

3.1.3. — INTERSECTORIALITAT:

Donada la impossibilitat de fer alternatives que no tinguin en compte el conjunt de l'ensenyança, l'acció sindical ha de plantejar-se dins el seu àmbit global, i practicant l'intersectorialitat.

La defensa dels interessos particulars d'un sector qualsevol de l'ensenyança, al marge de criteris d'intersectorialitat, pot tenir connotacions de caire corporativista, sobretot si s'entra en contraposició d'interessos amb altres sectors.

Es, per tant, en relació a tots els sectors de l'ensenyança, en conjunció amb els interessos objectius del poble en general, com s'han de mesurar la validesa de l'acció sindical i de les reivindicacions concretes, ja siguin sectorials ja inter-sectorials.

3.2. — SOBRE LES NEGOCIACIONS I LES LLUITES

Encara que moltes vegades l'èxit sindical depèn de l'activitat negociadora, a cap negociació es pot aconseguir res si no hi ha com a mitjà una movilització i una autèntica participació dels treballadors en l'acció sindical.

Per l'eficàcia de la negociació i l'acció sindical, cal una constant informació i control pels afiliats. D'aquesta manera, la negociació estarà respaldada directament per la força de l'acció dels afiliats.

3.3. — ELS REPRESENTANTS:

Els representants sindicals tenen la funció d'animar i d'impulsar la participació dels afiliats, i han d'actuar com a portaveus dels seus representats. En el cas de decisions d'importància, el representant ha de forçar el debat seriós, car no pot deixar-se dur arbitràriament i d'una forma espontània.

Tots els representants són sempre revocables pels mateixos que els elegiren, així s'assegura la identitat d'interessos dels representants amb els representats.

L'eix fonamental del STEI són els delegats sindicals de centre, que assumeixen la representació dels afiliats i treballadors del centre, i les seccions sindicals dels centres, com a conjunt dels afiliats del Sindicat a cada centre. Els representants i afiliats al STEI han de ser els responsables i animadors de la vida i acció sindical del centre, base de la nostra activitat sindical.

Tenim Loteria

de Nadal

n.º 55.175

Legislació

BOE 6 Oct. MUFACE: Canvi de béns patrimonials de les mutualitats integrades a MUFACE.
BOE 30 ste. Llista definitiva mestres 6è. promoció pla 1967 ingrés directe.
BOE 28 ste. Concurs subhasta construcció facultat Filosofia i Lletres.
BOE 25 ste. Nova regulació concessió préstecs MUFACE.
BOE 20 ste. Convocatòria cursos de

pedagogia terapèutica.
BOE 18 ste. Ordre regulant la incorporació del català al sistema d'ensenyança a Catalunya.
BOE 15 ste. Dedicació exclusiva. Correcció errors.
BOE 13 ste. Regulació de la dedicació exclusiva.
BOE 11 ste. Nomenaments professors de la Universitat Balear.
BOE 2 ste. Decret d'ensenyament del català.

AVANT - PROJECTE DE REGLAMENT INTERN DEL STEI

I Principis Generals

Art. 1.— El present Reglament Intern regula el funcionament i la vida interna del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança de les Illes en observança dels seus Estatuts.

2.— El STEI, enregistrarat com organització professional a l'AISS de Balears i enregistrarat com Associació sindical de funcionaris al Registre corresponent, té doble personalitat jurídica com a Sindicat de no funcionaris i de funcionaris, respectivament, però amb les mateixes característiques programàtiques i estatutàries, i que, segons resolució de l'Assemblea General d'Unificació del 16-12-77 es considera a tots els efectes una sola organització sindical en totes les seves activitats associatives.

3.— Els màxims òrgans de poder del STEI, l'Assemblea General, el Consell Plenari i la Comissió Executiva, són idèntics i únics per a tot el STEI, sindicat unificat, encara que sempre es procurarà que a la Comissió Executiva hi hagi representació paritària de funcionaris i de no - funcionaris als efectes de mantenir les dues personalitats jurídiques.

4.— El funcionament intern, en tot el que fa referència a organització, reivindicacions i acció sindical, s'estructura en base a dos grans sectors: el Privat i l'estatal, que es corresponen en realitat a les dues personalitats jurídiques enregistrarades, cada un dels quals tindrà un funcionament autònom en tot el que afecti al seu respectiu àmbit professional d'actuació i sense auxò qüestionar la necessària inter - dependència per una efectiva activitat sindical conseqüent amb els objectius programàtics del STEI.

5.— El STEI està federat amb el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyança de Menorca, formant juntament amb Eivissa -

Formentera la FEDERACIÓ DE SINDICATS DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANCA DE LES ILLES, acceptant els principis establerts als Estatuts.

També està confederat amb la Unió Confederal de Sindicats de Treballadors de l'ensenyança de l'Estat Espanyol (UCSTE) acceptant els seus principis estatutaris i el seu reglament intern.

Per rompre els neces de federació o confederació serà necessari l'acord de més del 60 per cent dels afiliats, convocats en Assemblea General a tal fi.

6.— La Comissió Executiva, d'acord amb el Consell Plenari, podrà procedir a "federar" o "confederar" al STEI "d'acord amb els Estatuts però tal mesura sols serà definitiva si fos ratificada per l'Assemblea General en un temps no superior a tres messos.

II Sobre els afiliats.

7.— Podran ser membres del STEI tots els treballadors de l'ensenyança que reuneixin les següents condicions:

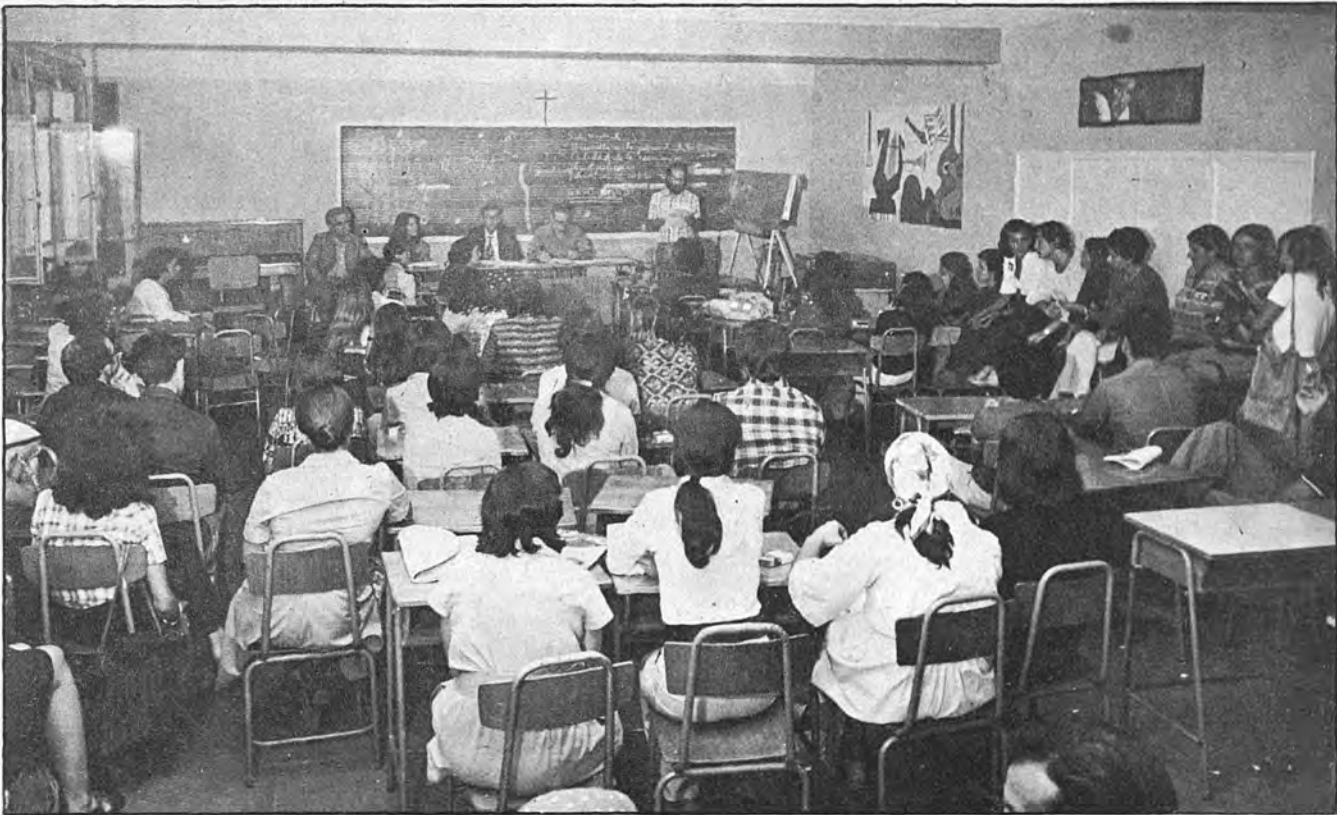
a) Ser treballadors assalariats, no empresaris, i no tenir cap altra activitat professional prioritària.

b) No estar lligats de forma clara i manifesta a la part patronal - empresarial.

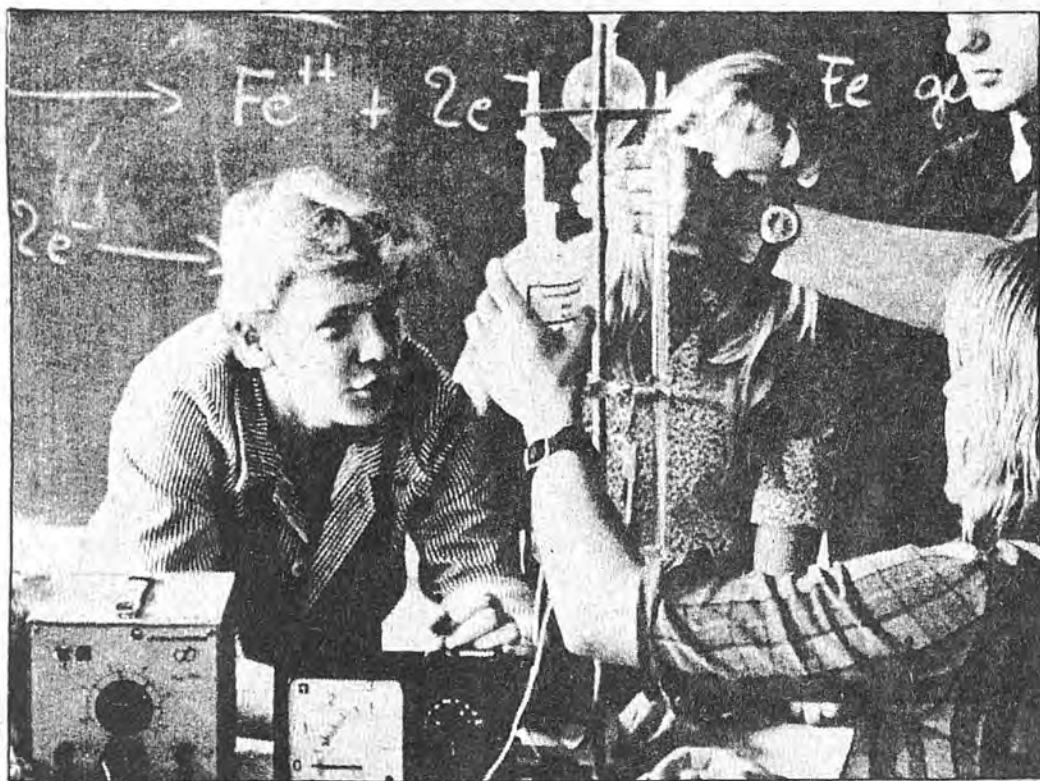
c) No haver estat expulsat del STEI ni de cap altra STE confederat a la UCSTE, ni estar en període de suspensió.

d) No contradir amb la seva actuació professional i pública la línia programàtica i sindical del STEI.

(Continua pàg. següent)

AVANT-PROJECTE DE REGLAMENT INTERN DEL STEI

(Ve de pàg. anterior.)

Ho podran esser tant si son en actiu com si en atur forçós o jubilats, indicant a la fulla de petició d'ingrés la seva situació professional.

8.— Opcional... a) El STEI (sí) (no) admet la doble afiliació sindical. (Dels membres de... (la Comissió Executiva) (i del Consell Plenari)..., però no accepta la formació ni existència de corrents estructurats de poder en el seu àmbit intern.

b) El STEI admet la doble afiliació sindical i accepta l'existència de corrents d'opinió dins el seu àmbit intern però sense poder de decisió de pressió, de convocatòria o d'organització. (Els dobles afiliats no podran formar part de l'Executiva... no podran ser elegits pels càrrecs de Secretaris...).

9.— Qualsevol afiliat causarà baixa del STEI, amb pèrdua total dels drets adquirits, en els següents casos:

1.— A petició pròpia, per canvi d'activitat professional, i per impagament de quota, sense causa justificada, durant un període superior a tres mesos.

2.— Per incompliment dels Estatuts i del Reglament Intern, i/o per la comissió d'accions que perjudiquin els interessos del Sindicat o dels afiliats, en especial, actuar contràriament a la línia mantinguda pel Sindicat en tot el que fa referència a reivindicacions, negociacions amb l'empresariat o administració i accions sindicals; mantenir pública i notòriament posicions contràries a les establertes de forma democràtica pel Sindicat, sempre que així causes perjudicis a l'activitat sindical; i donar a conèixer dades sobre la línia d'actuació del Sindicat, sobre el seu aparell intern i sobre els afiliats que puguin perjudicar l'actuació sindical, sobretot si es refereixen a l'estratègia del STEI en relació a una negociació amb l'empresariat o administració.

10.— Les altes i baixes dels afiliats seran realitzades per la Comissió Executiva d'acord amb el següent procediment:

ALTES Les peticions d'afiliació, canalitzades a ser possible a través de les seccions sindicals de cada centre de treball i en tot cas informades positivament o negativament per aquestes, seran resoltes per la Comissió Executiva.

Els nous afiliats hauran d'abonar una quota trimestral en concepte d'ingrés. La part proporcional del trimestre corresponent es presentarà pel mitjà de pagament elegit.

Els nous afiliats no podran utilitzar els serveis del STEI fins al cap de tres mesos de la data del seu ingrés.

En cas de rebutjament d'una petició d'afiliació, l'interessat podrà presentar recurs a través de qualsevol afiliat.

BAIXES En els casos assenyalats al primer apartat de l'art 9 la baixa serà immediata, sense possibilitat de recurs o reclamació per part de l'interessat. No obstant, en el cas d'impagament de quota, s'haurà de comunicar a l'afiliat la seva situació donant-li un temps prudencial per normalitzar la quota.

En aquests casos, es podrà tornar donar d'alta al Sindicat, abonant les quotes pertinents des de la data de la baixa.

En els altres casos, la Comissió Executiva, bé per iniciativa pròpia né a petició de qualsevol afiliat, podrà suspendre temporalment a un afiliat i proposar al Consell Plenari l'expulsió definitiva, decidint aquest òrgan les mesures pertinents.

Tota suspensió o expulsió afecta automàticament els càrrecs que l'afiliat pugui exercir.

Tot afiliat suspès o expulsat podrà presentar recurs i exigir ésser escoltat pel Consell Plenari.

III SOBRE ESTRUCTURA ORGANITZATIVA I DINÀMICA SINDICAL

11.— Els nivells organitzatius de sectors i zones definits

(Continua pàg. següent.)

AVANT-PROJECTE DE REGLAMENT INTERN DEL STEI

(Ve de pàg. anterior)

als Estatuts constitueixen la base del funcionament i de l'acció sindical del STEI.

—Cada sector, o zona, constituït tindrà plena autonomia de decisió y actuació en tot el referent al seu propi àmbit professional, o territorial, però no podran mai adoptar decisions i fer actuacions contràries a les que acordi el STEI.

—Tots els sectors i zones hauran de trametre obligadament als afiliats del seu àmbit tant les propostes com les resolucions dels òrgans del STEI.

—Cada sector i zona decidirà sobre la composició i funcionament dels seus propis òrgans de gestió i de representació (Consell i representants) elegint als membres que els integrin i que els representin.

—Cada sector i zona té dret a tenir al menys un representant al Consell Plenari Sindical, elegit pels seus propis òrgans.

—Cada sector i zona podrà utilitzar part de les quotes sindicals dels afiliats del seu àmbit, sempre que ho demanin amb temps suficient a la Comissió Executiva, a fi que aquesta pugui incloure dins el pressupost la quantitat i concepte assignada.

12.— A cada centre de treball, a partir d'un mínim de quatre afiliats al STEI, es constituirà la secció sindical corresponent, la qual representarà al STEI dins el marc del centre i davant la direcció o empresari.

—La secció sindical d'un centre de treball està integrada per tots els afiliats del centre, els quals elegiran d'entre ells un representant - delegat amb les següents funcions: a) Representar els afiliats i el STEI davant l'empresa i la direcció del centre. b) Representar els afiliats davant els òrgans del STEI c) Actuar com a portaveu de la secció sindical a les Assemblees de sector o de zona i servir de nexa d'unió entre aparell intern del STEI i afiliats de la secció sindical.

—Si a una secció sindical hi hagués més de vint afiliats, s'elegerà també un sub-delegat de secció sindical.

13.— Tant les Assemblees (de sector, de zona o de centre), òrgans màxims de decisió del seu àmbit, integrades per tots els afiliats al STEI i obertes a tots els treballadors de l'ensenyança del àmbit corresponent, com els Consells (de sector o de zona), òrgans de gestió i representació de cada àmbit, funcionaran segons la seva pròpia dinàmica, respectant el present Reglament i els Estatuts.

Els afiliats de cada sector, zona o secció sindical elegiran democràticament als respectius representants de sector, zona o secció sindical, i podran revocarlos quan així ho acordin per majoria qualificada.

En circumstàncies especials i en benefici de l'acció sindical, la Comissió Executiva del STEI podrà anomenar responsables de sector, zona o secció sindical, que actuaran com a representants provisionals dels seus àmbits fins que la dinàmica pròpia del sector, zona o secció sindical permeti l'elecció directa.

IV SOBRE ELS ÒRGANS DEL STEI

14.— L'Assemblea General, òrgan màxim de decisió del STEI, integrada per tots els afiliats que estiguin al corrent de quo-

tes i drets, es reunirà en sessió ordinària una vegada en l'any i en sessió extraordinària tantes vegades com fos necessari, per acord dels òrgans de poder del STEI o a petició d'un 50 per cent d'afiliats.

—La Comissió Executiva realitzarà les convocatòries de les sessions de l'Assemblea General amb un mínim de set dies d'antelació i de forma pública.

—L'orde del dia serà confeccionat per la Comissió Executiva, a partir de les propostes del Plenari o dels afiliats, i s'adjuntarà a la convocatòria. Podrà ésser modificat o alterat al començament de la sessió si així ho acorda l'Assemblea, però no podrà afegir-s'hi punts sobre modificació d'Estatuts o Reglament, sobre propostes que obligeïn a vinculació als afiliats o sobre recursos d'afiliats.

—Tots els acord de l'Assemblea General seran vinculants per a tots els afiliats al STEI sempre i quan s'adoptin per majoria qualificada de vots i sempre que a les sessions extraordinàries hi hagi un "quòrum" de més del 50% dels afiliats.

(Continua pàg. següent.)

**Afiliados o Delegados:
Pasad por el STEI para retirar los carnets
que aún no habéis retirado.**

AVANT - PROJECTE DE REGLAMENT INTERN DEL STEI

(Ve de pàg. anterior).

—La sessió ordinària anual de l'Assemblea General es farà en segona convocatòria si a la primera no hi hagués quòrum suficient. No hi haurà més d'una hora de diferència entre ambdues convocatòries.

—A totes les sessions de l'Assemblea General actuarà una MESA integrada per, al menys, un moderador i un secretari que aixecarà acta detallada del nombre d'assistents, de les votacions i dels temes i acords. La MESA serà proposta per la Comissió Executiva i ratificada al començament de la sessió. A les Assemblees que s'hagi de realitzar alguna elecció, els candidats no podran formar part de la MESA.

15.— El Consell Plenari Sindical és el màxim òrgan de gestió del STEI. Està integrat per un representant per cada sector o zona existent a constituït, un representant per cada Comissió de treball constituïda, un representant més pel sector sindical dels funcionaris i un altre pel sector de no-funcionaris i per tots els membres de la Comissió Executiva.

—Es reunirà una vegada cada mes en sessió ordinària, i cada vegada que fos necessari en sessió extraordinària, per decisió dels òrgans de poder del STEI o a petició de qualsevol sector o zona. La convocatòria del Consell serà feta per la Comissió Executiva amb una antelació mínima de 72 hores. L'orde del dia serà confeccionada per la Comissió Executiva, d'acord amb les propostes dels membres del Consell Plenari, i s'adjuntarà a la convocatòria. L'orde del dia podrà ser modificat pel Consell al començament o durant la sessió.

—Les decisions es prendran per majoria qualificada de vots, sempre que hi hagi quòrum de més de la meitat dels membres a les sessions extraordinàries.

—A cada sessió del Consell Plenari actuarà un moderador i un secretari d'actes.

—Les funcions bàsiques del Consell Plenari són: La gestió

de les activitats generals del STEI; La ratificació o no de la línia i programa d'actuació de la Comissió Executiva; La discussió i aprovació de l'estratègia i tàctica del STEI, dins els marcs acordats per les Assemblees Generals; i en general les atribucions fixades pels Estatuts i per aquest reglament en matèria de canvi de local, baixes d'afiliats, propostes d'ordes del dia, recursos, etc.

16.— La Comissió Executiva, integrada per una Secretari General, un Secretari d'organització i administració, un secretari d'informació i un màxim de set vocals, és l'òrgan de representació del STEI, responsable de l'execució dels acords del òrgan de poder i amb les atribucions fixades als Estatuts.

—Es reunirà, si és possible, setmanalment i aixecarà acta detallada de cada sessió, indicant els assistents i absents.

—Els acords es prendran en esser possible per consens i sino per majoria qualificada.

—Els membres de l'executiva que no hi assisteixin durant tres reunions consecutives o que hi faltin regularment, sense motiu justificat, o que abandonin la seva responsabilitat, seran cessats pel Consell Plenari, el qual optarà per cubrir la vacant provisionalment o convocar A. General per procedir a nova elecció.

17.— El procediment d'elecció de la Comissió Executiva serà el següent:

—Quan s'hagi d'elegir o renovar, total o parcialment, la Comissió Executiva, es convocarà As. General assenyalant les vacants o càrrecs per elegir, forma de presentació de candidatures i forma de votació.

—La votació serà directa als càrrecs de Secretaris i de vocals; fins a un màxim total de deu membres, dels quals sempre n'hi haurà la meitat del sector de funcionaris i l'altra meitat del sector de Privada.

Candidats: Tots els afiliats poden presentar-se a l'elecció de la

(Continua pàg. següent.)

ALTERNATIVA UNIVERSITAT

Secció universitària del STEI

PREÀMBUL: La situació actual de les universitats a l'Estat Espanyol és un reflex de la crisi que sofreixen les societats capitalistes occidentals i de la situació universitària heretada del franquisme. En aquest sentit aquesta situació actual ha de canviar en tots els aspectes i dimensions per tal de aconseguir una universitat pública, democràtica, popular, autònoma, científica i al servei de la societat, amb la participació de tots els estaments universitaris, i de la societat.

A les Illes vivim un moment de transició i de provisionalitat, amb l'existència de la Comissió Gestora, que convé acabar ràpidament mitjançant la celebració d'un Claustre Constituent, amb la participació paritària dels professors, estudiants, personal no docent, que defineixi la política i l'organització universitària convenient.

PROPOSTES:

1.— Una Universitat de les Illes autònoma que depengui

de la Conselleria d'Educació del Gran i General Consell i relacionada amb les altres Universitats de l'Estat.

2.— Creació d'un Patronat Universitari, òrgan darrer de planificació i control on siguin representats tots els estaments universitaris i els grups socials i polítics de totes les Illes.

3.— Gestió Democràtica i autogestionària de la Universitat a tots els nivells (Departament, Facultat, Universitat, etc.)

4.— Autonomia Universitària a nivell acadèmic, a nivell d'autogovern, a nivell administratiu i econòmic, en la contractació de professorat i P.N.D. i altre personal, en l'elaboració de Plans d'Estudi, etc.

5.— Vinculació de la Universitat al seu entorn social, cultural i econòmic.

6.— Descentralització Universitària per a totes les Illes i pobles a nivell administratiu, cultural, científic, etc., per tal que l'arrelament de la Universitat al seu medi sigui un fet real.

STEI - UNIVERSITAT

AVANT-PROJECTE DE REGLAMENT INTERN DEL STEI

(Ve de pàg. anterior).

Comissió Executiva, sempre que estiguin al corrent de quotes i de drets, sense altres limitacions.

Electors: Poden participar a l'elecció tots els afiliats que estiguin al corrent de quotes i de drets.

—Tot afiliat podrà delegar el seu vot a un altre afiliat, per autorització signada. Cada afiliat podrà portar sols una delegació de vot, presentant l'autorització a la MESA de l'Assemblea al començament de la sessió, la qual confeccionarà una llista dels que tinguin delegació de vot, informant a l'Assemblea.

—Els representants de centres o delegats de secció sindical podran presentar a la MESA al començament de l'Assemblea General acta de l'escrutini de la votació feta al seu centre i firmada pels afiliats-votants.

Votació: Cada elector votarà un nom per cada secretariat i un màxim de cinc noms per les vocals, elegits d'una llista única on figuraran tots els candidats a Secretaris i a vocals.

Escrutini: La MESA de l'Assemblea procedirà a l'escrutini públic, primer de les actes i després de les paperetes de votació dels assistents, i ordenarà als candidats pel número de vots obtinguts en una llista de funcionaris i en una llista Privada. Resultaran elegits els Secretaris que obtinguin majoria de vots i els vocals primers de cada llista fins obtenir igual número de funcionaris i de no-funcionaris a l'Executiva.

18.— La Comissió Executiva constituirà Comissions de treball obertes als afiliats per tal d'afrontar tasques diverses com: —Activitats pedagògiques, sindicals, informatives, formatives,... etc. que seran promocionades directament per membres de la Comissió, en especial, els vocals.

Aquestes Comissions podran funcionar amb autonomia però sota el marc de la línia d'actuació del STEI, i elegiran un representant per formar part del Consell Plenari.

IV. SOBRE VOTACIONS, CONFLICTES I RECURSOS

19.— Tots els òrgans de poder del STEI, i òrgans dels sectors, zones i seccions sindicals, per poder adoptar acords que vinculin tots els afiliats de l'àmbit corresponent, necessitaran la majoria qualificada s'entén que els vots siguin superiors a la suma dels vots negatius i a les abstencions, és a dir, més del 50% dels vots donats.

20.— Qualsevol afiliat podrà presentar recurs contra qual-

sevol decisió dels òrgans de poder del STEI o del sectors, zones o seccions sindicals, tant si l'afecta directa com indirectament. El recurs presentarà en primer lloc al Consell Plenari i en darrer lloc a l'Assemblea General, els quals decidiran una vegada escoltats els afectats.

21.— En el cas de presentar-se qualsevol conflicte intern en el STEI, el Consell Plenari nomenarà una Comissió paritària d'estatals i de Privada, la qual haurà de resoldre el conflicte per consens.

22.— El STEI es dissoldrà de forma automàtica en el moment en que arribàs a tenir menys de cent afiliats.

L'Assemblea General podrà decidir per majoria del 75% dels afiliats l'auto-dissolució del STEI.

En els dos casos, es formarà una Comissió de dissolució dels béns del STEI, la qual procedirà a la donació dels excedent per ordre de preferència, als Sindicats de classe de treballadors de l'enseyança de l'àmbit illecc y a institucions de reciclatge dels professionals de l'enseyança.

23.— Donades les característiques de la Federació del STEI a nivell d'Illles, sols el Congrés de delegats pot procedir a la modificació o reelaboració dels Estatuts i del present Re-

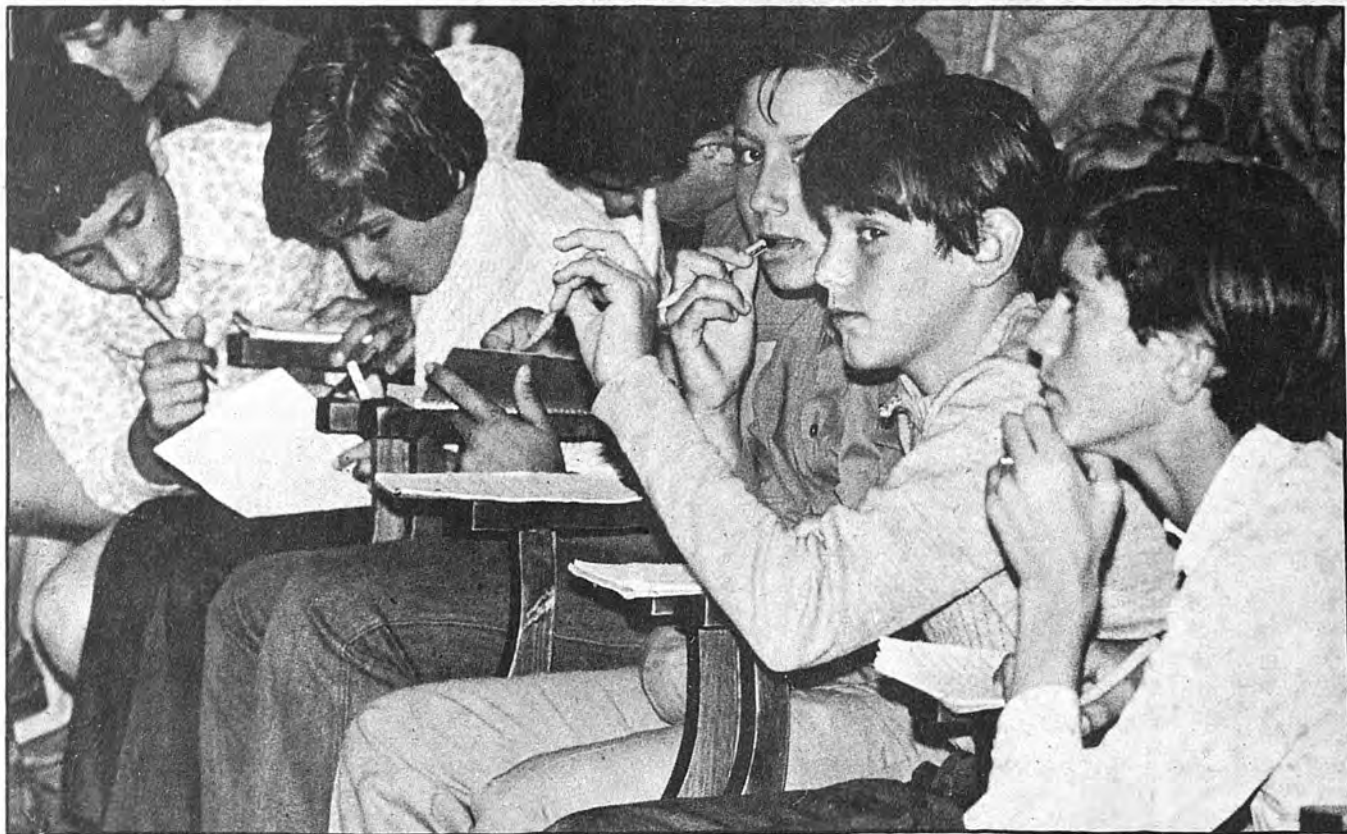
glament Intern igual com també és competent per resoldre sobre aspectes programàtics, alternatives educatives i estratègia sindical. No obstant això, els acords i proposicions del Congrés seran sempre votats i ratificats en Assemblea General.

DISPOSICIÓ FINAL

Les Illes d'Eivissa-Formentera disposen dels seus propis òrgans de poder a tots els efectes, d'acord amb l'article 3 dels Estatuts, considerant-se com una zona sindical amb personalitat pròpia i coordinada amb el STEI de Mallorca en base a unes relacions de tipus federal.

Els afiliats d'aquesta zona elegiran democràticament als seus representants sindicals i anomenaran els càrrecs dels òrgans de gestió i executius, segons la seva pròpia dinàmica, i seran reconeguts —i si fos necessari, acreditats—, per la Comissió Executiva del STEI.

La zona d'Eivissa-Formentera tindrà també total autonomia pel que fa referència a les afiliacions, i cobrament de quotes i economia. No obstant, per raons jurídiques, les altes i baixes s'enregistraran als llibres del STEI.

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA

Estatuts

CAPITULO I.— DENOMINACION, AMBITO Y DOMICILIO

Art. 1.— La denominación de la Asociación sindical regulada por los presentes Estatutos es la de "SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA".

Art. 2.— **STEI funcionarios:** "El ámbito profesional es el de los trabajadores de la Enseñanza, funcionarios públicos y contratados por la Administración, tanto docentes como no docentes.

STEI profesional: "El ámbito profesional es el de los trabajadores de la Enseñanza, tanto docentes como no docentes".

Art. 3.— El ámbito territorial es el de las "Illes de Mallorca, Eivissa-Formentera", pero y debido a su carácter peculiar, Eivissa-Formentera dispondrá de sus propios órganos sindicales a todos los niveles, sin perjuicio de que pueda adquirir personalidad jurídica propia, en cuyo caso se procedería a la correspondiente federación.

Art. 4.— El Sindicat fija su domicilio en la C/. Viñaza, 14 de Palma de Mallorca, sin perjuicio de que el Consejo Plenario Sindical pueda acordar en cualquier momento el cambio de domicilio, así como establecer las delegaciones o representaciones así como la apertura de locales que estime oportuno.

Art. 6.— El Sindicato podrá federarse o confederarse con

otros sindicatos afines de idénticos ámbitos profesionales regionales o nacionales con el fin de alcanzar la unión sindical, a nivel estatal, de todos los trabajadores de la enseñanza.

CAPITULO II.— CARACTERISTICAS

Las características generales del Sindicato son:

Art. 7.— **UNITARIO**, es decir, abierto a todos los trabajadores del sector de la enseñanza sin discriminación alguna y al margen de su ideología personal, por cuanto los intereses sindicales están por encima de las diferencias ideológicas personales o partidistas.

Art. 8.— **DEMOCRATICO**, en su organización, mediante la elección de todos sus cargos en órganos de gestión y de representación mediante sufragio libre y secreto de los afiliados, y en su funcionamiento, mediante la participación activa y libre de los sindicatos en toda su concepción, funcionamiento y estructura organizativa y mediante la promoción de la activa participación de los trabajadores de la enseñanza en todas las discusiones y acuerdos que afecten a su trabajo.

Art. 9.— **ASAMBLEARIO**, puesto que la Asamblea General

(Continúa pàg. següent)

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA: ESTATUTS

(Ve de pàg. anterior).

de cada una de les ILLES és el òrgan soberano i suprem de decisió del Sindicat en el seu respectiu àmbit territorial.

—Les Assemblees de centres, de localitat, de zona, de sector o de secció seran els òrgans de participació i de decisió en els seus respectius àmbits.

—Els representants seran sempre portavocs de les Assemblees de seus respectius àmbits i els càrrecs executius seran responsables de l'execució dels mandats dels òrgans de decisió i de gestió.

—Finalment, al prendre decisions en cada àmbit o nivell se tindrà en compte obligatòriament els acords adoptats en els àmbits o nivells precedents.

10.— INDEPENDIENTE, tant del Estat i Administració com dels Partits Polítics, dels grups socials, de les Institucions religioses i dels empresaris.

Art. 11.— AUTONOMO, econòmica, funcional i estructuralment mitjançant la seva autofinanciació i els seus propis òrgans de decisió, gestió i representació. Dicha autonomia exigeix:

—Que no es puguin crear òrgans de poder que puguin impedir la agilitat d'actes a nivell de centre, localitat, zones, sector, e "ILLES".

—Que respongui a la realitat socio-cultural de cada localitat, zona o ILLA.

—Que existeixi llibertat d'actuació dels diferents nivells que configuren el Sindicat.

Art. 12.— REIVINDICATIU, dels interessos econòmics, laborals i professionals dels treballadors de l'ensenyament en defensa d'una professió al servei de tota la societat, amb uns mitjans adequats a les seves necessitats reals i amb una gestió educativa democràtica, lo que implica la participació de tots els estaments afectats en el procés educatiu.

Art. 13.— SOCIO-POLITIC, posat que la relació entre els problemes escolars-educatius, la societat i l'Estat és indisoluble, i per tant rebassa el marc estrictament escolar-educati-

vo-pedagògic, i entenent el terme en sentit totalment apartidista.

Art. 14.— DE CLASSE, és dir, exclusivament de treballadors de l'ensenyament, no d'empresaris, que com a asalariats persegueixen la seva pròpia emancipació i la defensa dels seus propis interessos.

CAPITULO III.— FINES, OBJETIVOS Y MEDIOS

Art. 15.— El Sindicat té com a fines generals la defensa, promoció, representació, organització i emancipació de tots els treballadors de l'ensenyament en els següents camps:

—Laboral i econòmic, en lo que afecta a les condicions de treball.

—Profesional, en lo que afecta a la consolidació socio-educativa i millora de la professió.

—Socio-polític, en lo que afecta a la política educativa en la que, com a treballadors de l'ensenyament, correspon un protagonisme reconegut i una participació directa i en lo que afecta a les treballadors de l'ensenyament com a asalariats en general sobre les millors condicions de vida, ensenyament gratuït, seguretat social eficaç, eliminació del desocupament, defensa del medi ambient, compliment dels drets humans, etc. etc.

Art. 16.— El Sindicat fixa com a objectius específics:

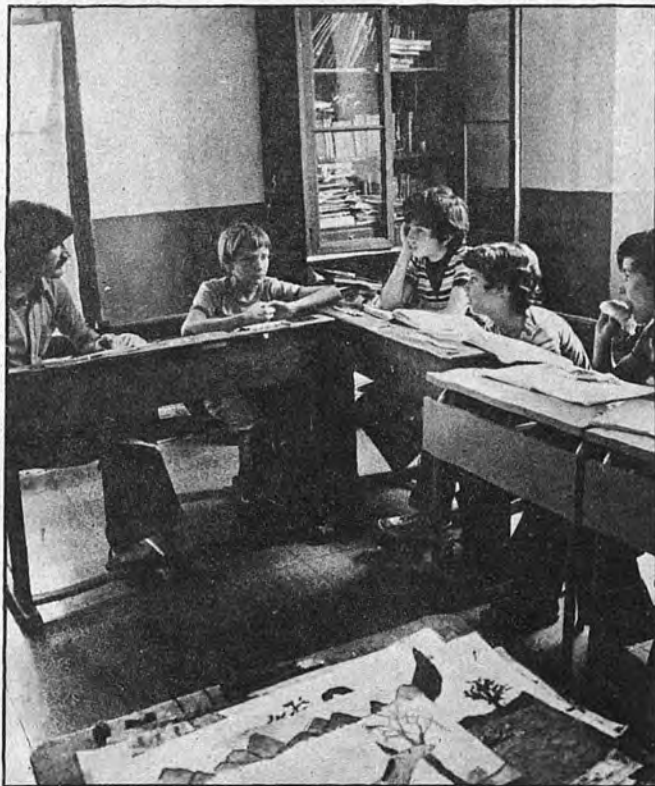
a) La unitat sindical de tots els treballadors de l'ensenyament i de la classe treballadora en general.

b) La unió de tots els treballadors de l'ensenyament en un Cos únic d'ensenyants.

c) Lograr una ensenyament gratuït, obligatori, científic, racional de qualitat, amb una gestió democràtica en tota la seva estructura de funcionament, per a tots els no adults, i estenent progressivament les edats d'inclusió.

d) Lograr la participació dels treballadors de l'ensenyament en la gestió, planificació, coordinació i en general, en l'estable-

(Continua pàg. següent)

El STEI vos comunica la defunció de la companya AINA MIR SALAS.

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA: ESTATUTS

(Ve de pàg. anterior).

cimiento de la política educativa para lograr la mejora de la calidad de la enseñanza y su adecuación a las legítimas aspiraciones y necesidades de nuestro pueblo.

e) Lograr la participación en la creación, provisión y distribución de plazas de trabajo, y en especial el control del empleo.

f) Lograr la participación en la formación permanente del profesorado, en la organización de actividades para tales fines y en la formación del nuevo profesorado y en el establecimiento de los planes educativos de los centros de profesorado.

g) En general, lograr prioritariamente la gestión democrática de toda la enseñanza, y la colaboración de los centros educativos con sus respectivos "entornos sociales".

Art. 17.— El Sindicato realizará las acciones necesarias para alcanzar los fines y objetivos señalados, así como todo tipo de actividades encaminadas a lograr la satisfacción de las necesidades de carácter social, laboral, profesional, cultural o recreativo de los trabajadores de la enseñanza.

a) En especial, dispondrá de un órgano de información sindical denominado "PISSARRA" para uso y comunicación de sus afiliados.

CAPITULO IV.— MIEMBROS AFILIADOS

Art. 18.— Cualquiera de los trabajadores de la enseñanza comprendido en los límites de ámbito territorial y profesional referidos en los artículos 2 y 3, podrá ser miembro del Sindicato si así lo solicita voluntariamente y con la sola condición de observar los presentes Estatutos y el Reglamento Interno del Sindicato.

—El Sindicato dispondrá de un libro de Registro en el que se anotarán las Altas y Bajas de sus afiliados.

Art. 19.— Los afiliados podrán perder su condición de sindicados por las siguientes causas:

a) A petición propio.— b) Por cambio de actividad profesional.— c) Por impago de la cuota, sin causa justificada, durante un período superior a tres meses consecutivos.— d) Por el incumplimiento de los presentes Estatutos y del Reglamento Interno del Sindicato.— e) Por la comisión de acciones que perjudiquen los intereses de la Asociación o de sus afiliados.— En cuyo caso, el procedimiento de baja se establecerá en el Reglamento Interno.

Art. 20.— Los miembros del Sindicato tendrán los siguientes derechos y deberes;

a) Derechos: Ser elector y elegible para cualquier cargo, participar en la elaboración de las directrices que determinan la concepción, organización y funcionamiento de la Asociación, participar con voz y voto en todos los órganos de decisión y en sus respectivos niveles, exigir información sobre las decisiones adoptadas, estado de cuentas y marcha general del Sindicato y participar en todas las actividades promovidas por el mismo.

b) Deberes: Colaborar en las actividades de la Asociación y contribuir a su buen funcionamiento, observar y cumplir los Estatutos y el Reglamento Interno, vincularse a las decisiones de la mayoría y satisfacer las cuotas correspondientes.

CAPITULO V.— ESTRUCTURA ORGANIZATIVA Y FUNCIONAMIENTO SINDICAL

Art. 21.— El Sindicato se estructura en base a los siguientes niveles organizativos:

b) Sectores: El Sindicato se estructura en tantos sectores como la acción sindical hiciera necesario en base a la actual división

(Continua pàg. següent)

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA: ESTATUTS

(Ve de pàg. anterior).

existente en el campo de la enseñanza.

c) Zonas: El Sindicato se estructura en zonas, cada una de las cuales tendrá su propio aparato organizativo sindical, que comprenderán a todos los afiliados del ámbito delimitado territorialmente.

— Tanto las secciones como los sectores y zonas tendrán plena autonomía de actuación y funcionamiento en las cuestiones que afecten directamente a su respectivo nivel.

Art. 22.— El funcionamiento interno del Sindicato será determinado en todos y cada uno de sus niveles organizativos por las ASAMBLEAS como órganos de decisión, por los CONSEJOS como órganos de gestión y por los REPRESENTANTES como órganos de gestión unipersonal y como portavoces de sus respectivos niveles.

Art. 23.— La Asamblea General, el Consejo Plenario y la Comisión Ejecutiva son los máximos órganos de decisión, gestión y representación del Sindicato.

Art. 24.— La Asamblea General es el órgano máximo y soberano del Sindicato que decide sobre la actuación y orientación del Sindicato, sobre las actividades sindicales, sobre la aprobación del ejercicio económico, presupuestos y cuotas, y sobre la elección, reelección y revocación de la Comisión Ejecutiva.

La Asamblea General está integrada por todos los afiliados que estén al corriente de sus cuotas, y se reunirá ordinariamente una vez al año y extraordinariamente a petición del CONSEJO PLENARIO SINDICAL o de un cinco por ciento de afiliados, convocada por la Comisión Ejecutiva con un plazo mínimo anterior de siete días.

Art. 25.— EL CONSEJO PLENARIO SINDICAL es el órgano máximo de gestión del Sindicato y estará integrado por representantes de sectores y zonas además de por los miembros de la Comisión Ejecutiva, reuniéndose una vez al mes en sesión ordinaria y siempre que fuera necesario, a petición de parte, en sesión extraordinaria y convocado por la Comisión Ejecutiva la cual levantará acta de cada una de sus sesiones.

Art. 26.— LA COMISION EJECUTIVA será el órgano máximo de representación del Sindicato y actuará como órgano ejecutivo con las siguientes atribuciones:

a) Convocar las sesiones ordinarias y extraordinarias de la Asamblea General, Consejo Plenario Sindical y Asambleas de sección.— b) Hacer cumplir los preceptos, resoluciones e indicaciones de los órganos de decisión y de gestión así como los Estatutos y Reglamento Interno del Sindicato.— c) Actuar ante las autoridades y organismos competentes para resolver las cuestiones que afecten a la

organización, siendo los responsables de establecer las relaciones necesarias con entidades y personas según las directrices de la Asamblea General y del Consejo Plenario Sindical.— d) En general, dirigir y coordinar la totalidad de las obras y actividades del Sindicato en el marco de los presentes Estatutos y del Reglamento Interno, siendo los responsables del aparato organizativo en su aspecto funcional y material.— e) Otorgar, en representación del Sindicato, poder a favor de Procuradores y Letrados, para que intervengan en los asuntos en que se considere necesaria o procedente su actuación.— f) Delegar en uno de sus miembros determinadas actuaciones que por su naturaleza o carácter sea aconsejable una intervención unipersonal.

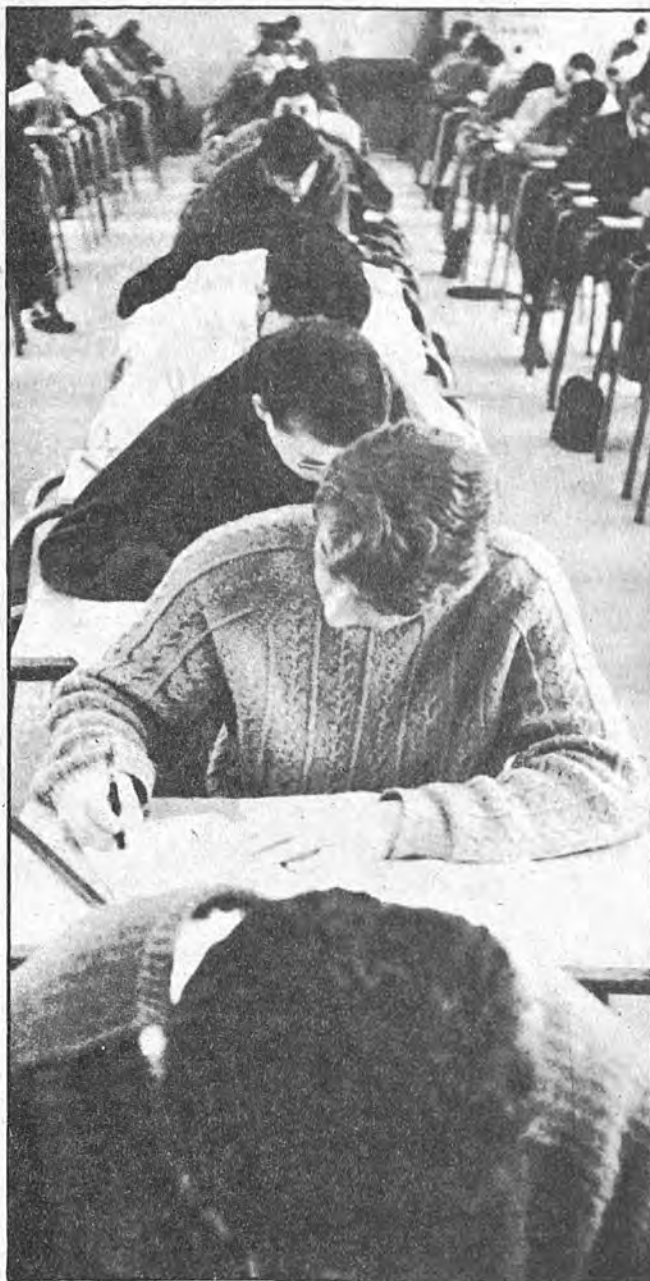
Art. 27.— La Comisión Ejecutiva estará compuesta por un máximo de diez personas, elegidas democráticamente por los afiliados para el período de un año, pudiendo ser revocada parcial o totalmente por la Asamblea General. El detalle de los cargos es el siguiente:

—Un Secretario General, responsable de la coordinación interna del Sindicato y de la representación externa del mismo a todos los niveles sociales, políticos, administrativos y jurídicos, siendo a la vez los portavoces públicos.

—Un Secretario de Organización, responsable del aparato interno organizativo (afiliados y registro) y coordinador del funcionamiento y actividades de las zonas.

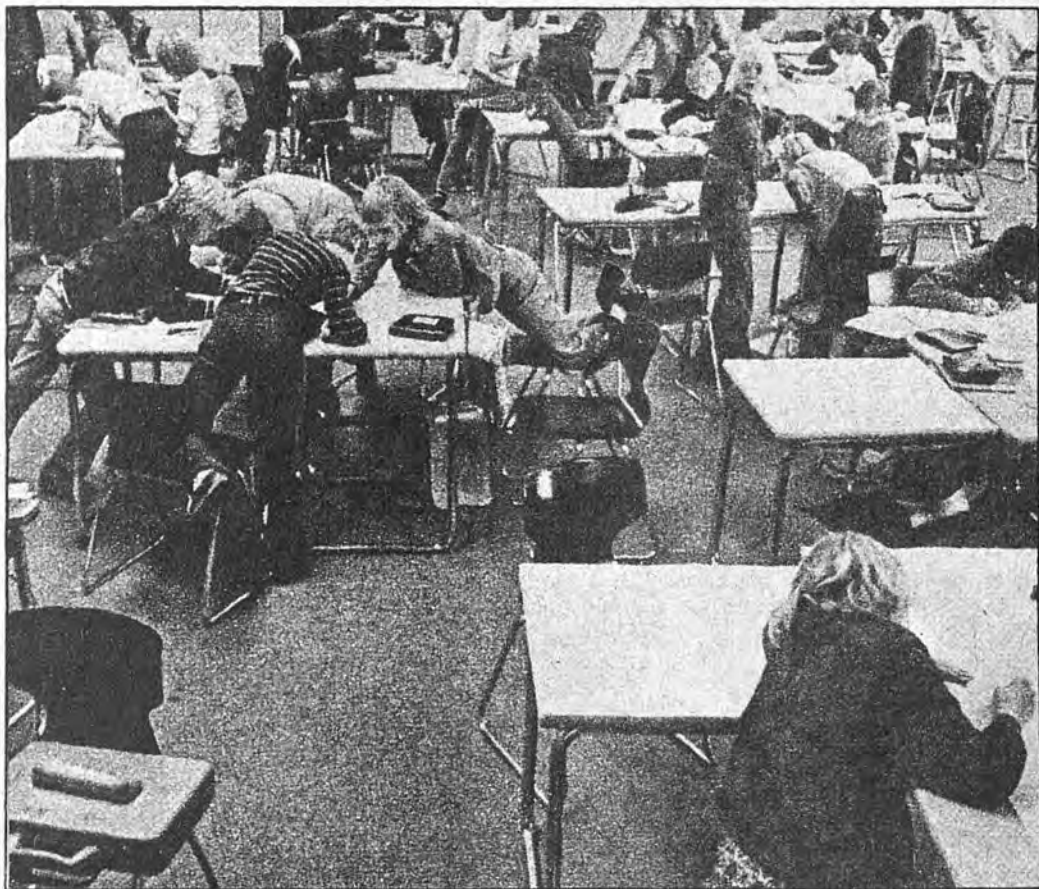
—Un Secretario de Acción Sindical, responsable de las acciones

(Continúa pàg. següent)

Delegados: Os recordamos que debéis enviar al STEI una relación de las aulas de vuestro centro que sobrepasen los 40 alumnos.

SINDICAT DE TREBALLADORS DE L'ENSENYANÇA: ESTATUTS

(Ve de pàg. anterior).

nes reivindicatives i coordinador de les activitats de les sectors.

—Un Secretari de Informació, responsable del Boletín informatiu sindical i coordinador de tota la informació als afiliats.

—Un Secretari d'Acció Pedagògica, responsable de les qüestions educatives i coordinador de les activitats sindicals pedagògiques.

—Un Secretari d'Activitats, responsable de la formació sindical dels afiliats i coordinador dels actes i activitats que pugui organitzar el Sindicat.

—Un Secretari de Finances, responsable de la qüestió econòmica i de la contabilitat, i coordinador de l'administració interna del Sindicat.

—I fins a dos vocals més amb funcions a determinar per la mateixa Comissió Executiva, la qual es reunirà setmanalment i levantarà acta de totes les sessions.

CAPITULO VI.— VIDA INTERNA DEL SINDICATO

Art. 28.— La vida interna del Sindicat serà regulada per el Reglament Intern el qual contemplarà els aspectes relatius a conflictes, procediments... i desenvoluparà la estructura organitzativa sempre en el marc dels presents Estatuts.

Art. 29.— Tots els càrrecs dels òrgans de decisió i de representació tindràn la duració d'un any, sent reelegibles i revocables, tots i cada un d'ells, per el mateix òrgan i procediment que els elegia, en sessió convocada a tal efecte a petició d'una tercera part dels afiliats del nivell corresponent.

Art. 30.— Els acords de tots els òrgans de decisió seràn vinculants per tots els membres del nivell corresponent sempre que se adopten en sessions convocades públicament i amb un "quorum" de la mitat més un dels seus components.

a) La sessió ordinària de l'Assemblea General se celebrarà en segona convocatòria quan no haguera "quorum" en la primera, i entre ambdues convocatòries no transcorreràn més de vintiquatre hores.

b) Els acords dels òrgans de gestió i de representació se tomaràn per majoria simple de vots.

c) Les sessions extraordinàries del Consell Plenari Sindical i de la Comissió Executiva requeriràn "quorum" per adoptar acords.

CAPITULO VII.— ECONOMIA

Art. 31.— El Sindicat se autofinanciarà per el sistema de quotes obligatòries i aportacions voluntàries dels seus sindicats. Els recursos econòmics se destinaran a la financiació i manteniment de dit Sindicat, así com a la promoció sindical, cultural i professional dels seus sindicats. La quota sindical serà de cent ptas. fins que el Congrés o l'Assemblea General decideixi modificarla.

Art. 32.— La Comissió Executiva serà la responsable de la elaboració dels Pressupostos, de distribució de comptes i llibres de contabilitat, podent ser aquests revisats per qualsevol afiliat i debent presentar la seva gestió financiera a l'Assemblea General ordinària per la seva corresponent aprovació.

DISPOSICIONES FINALES

Art. 33.— Els presents Estatuts podran ser modificats segun el procediment establert en el Reglament Intern.

Notas

Aviso importante

RECORDAMOS LA NECESIDAD DE QUE LOS QUE HAYAIS CAMBIADO DE DESTINO, LUGAR DE TRABAJO O DIRECCION NOS LO COMUNIQUEIS CON LA MAYOR BREVEDAD POSIBLE, A EFECTOS DE RECEPCION DE "PISSARRA", ADMINISTRATIVOS, ETC.

Consulta laboral

Tots els dimecres, de 6 a 8, als locals del STEI (Vinyaça-14) (Per a utilitzar aqueix servei és necessari presentar el carnet d'afiliat, així com estar al corrent del pagament de quotes).

ROGAMOS A TODOS LOS AFILIADOS QUE POR ALGUN MOTIVO NO RECIBAN "PISSARRA" NI NUESTRA CORRESPONDENCIA NOS LO COMUNIQUEN, ADJUNTANDO DOMICILIO PARA VERIFICACION DEL ACTUAL.

**30 Alumnes
per classe!
Escola democràtica!**

Sindicat Treballadors Ensenyança de les Illes

CONVOCATORIA DEL CONGRESO: ELECCION DE DELEGADOS

El Plenari del STEI, en reunión celebrada el sábado 7 de octubre de 1978 ha decidido celebrar el I Congreso del STEI el próximo día 1 de diciembre. En este I Congreso se discutirán las siguientes ponencias:

- 1.— Alternativa Educativa.
- 2.— Línea sindical y reivindicativa.
- 3.— Estatutos y reglamento interno.

Además se elegirán los delegados que asistirán al congreso de la UCSTE en Madrid, los días 4, 5, 6 y 7 de enero de 1978.

Para la elección de delegados al Congreso se seguirá el siguiente procedimiento:

Sector Privada:

En los centros en los que se hayan celebrado elecciones sindicales, siempre que los afiliados no decidan revocarlos, los delegados afiliados al STEI serán los delegados al congreso.

En Centros en los que no se hayan celebrado elecciones se elegirá un delegado por cada 10 afiliados o fracción, en los centros con menos de 10 trabajadores se elegirá 1 delegado, siempre y cuando haya un mínimo de 2 afiliados al STEI.

Sector EGB estatal:

Un delegado por cada diez afiliados o fracción a elegir en las distintas escuelas.

Sector Instituto:

El mismo criterio que en EGB Estatal.

Sector universidad:

El mismo criterio que en EGB estatal.

Otros sectores que se incorporen posteriormente gozarán de la misma representación que los anteriormente expuestos.

Al enviar los nombres de los delegados de cada centro se adjuntará una lista con los nombres y números de carnet del STEI de los afiliados existentes en el mismo, con el fin de que durante el congreso en caso de votaciones equilibradas delucidar a cuantos afiliados representa cada uno.

CALENDARIO PARA EL CONGRESO

20 a 25 de octubre: Envío materiales congreso a afiliados.

25 de oct. a 10 nov. Discusión materiales y elección delegados en centros, elaborando las enmiendas que proceda a los distintos proyectos.

10 a 15 de nov. Envío al STEI (C/ Viñaza, 14) de las enmiendas y nombres de los delegados.

15 a 20 de nov. Síntesis de enmiendas por comisión. Congreso en el STEI y envío a los delegados de centros.

20 a 30 de nov. Discusión de enmiendas en centros y toma de posiciones con respecto a la postura a tomar sobre ellas en el Congreso por los delegados.

1 Dic. Congreso que se celebrará si no hay novedades en la AISS de Ciutat en sesiones de mañana y tarde el día 1.

En el Congreso se propondrá una mesa que modere los debates, junto con un reglamento del congreso a los delegados, que decidirán por votación su aceptación.

En la mesa, durante la discusión de cada ponencia, se nombrará un moderador y 2 secretarios, que se encargarán de moderar y sintetizar los debates. En cada ponencia se seguirá el siguiente procedimiento:

- 1.— Presentación del texto por la ponencia.
- 2.— Turno cerrado de intervenciones globales sobre el texto.
- 3.— Exposición de enmiendas, con un turno de defensa de la enmienda por el que se haya presentado, concediéndose a continuación un turno a la ponencia para defender el texto original o aceptar la enmienda, al final de este proceso se pondrá a votación la enmienda.
- 4.— Una vez presentadas y votadas las enmiendas, se pondrá a votación el texto global en el que se habrán incorporado las enmiendas aprobadas.

El día 1 de diciembre a las 19 h. se celebrará una asamblea general de afiliados para la elección de la comisión ejecutiva del STEI de Mallorca.

Hasta el día 30 de nov. se podrán enviar candidaturas a la sede del STEI, especificando si se propone el candidato a Secretario Ge-

neral, Secretario de Información, Secretario de Administración o a una de las restantes vocalías sin especificar. Se presentará a la Asamblea la lista con todos los candidatos propuestos, procediéndose a continuación a la votación.

De interés para todos

El secretariado de finanzas del STEI ha realizado gestiones a fin de que todos los afiliados que cobren sus nóminas a través de la CAJA DE AHORROS Y MONTE DE PIEDAD DE LAS BALEARES ("Sa Nostra"), puedan acogerse a las ventajas que ofrece su departamento comercial. Entre tales ventajas figura el disponer de un seguro de vida, poder pedir préstamos personales de hasta seis mensualidades, etc.

Todo aquel que se halle interesado en conseguir estas ventajas y cobre su nómina a través de la mencionada Caja de Ahorros, deberán enviar lo antes posible al STEI lo siguiente:

- 1o.— Nombre y apellidos.
- 2o.— Indicar si pertenecen al sector Privada o Estatal.
- 3o.— Número de cuenta o libreta en la que es ingresada su nómina
- 4o.— Número de la sucursal de la caja en la que tiene abierta la libreta o cuenta.

Todos estos datos se pueden mandar por correo, o entregarlos personalmente, en C/ Viñaza núm. 14 PALMA, o por teléfono, llamando al 46-08-88. Este trámite también lo podéis hacer a través de vuestro Delegado, en el caso de que quiera encargarse de cumplimentar los de cuantos interesados haya en su colegio.

ATENCION: HAY TIEMPO HASTA EL DIA 15 DE NOVIEMBRE.

Por el Secretariado de Finanzas
PALMER